

I
AUTORSKÝ KOLEKTIV
VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Súfismus a zednářství: v čem je rozdíl?

Tisk se v posledních deseti letech tak či onak nejednou dotýkal tématu zednářství (židozednářství) a jeho role v Dějinách. Jedni se pokoušeli přesvědčit čtenáře o tom, že bez rozhodnutí zednářské lóže s příslušnou kompetenční úrovní a bez jejího organizačního zásahu se ve světě neodehraje ani jedna historicky významná událost; druzí – s ještě větší zuřivostí – dokazovali, že veškerá činnost nechvalně proslulého židozednářství se v Rusku v posledních třech stoletích omezovala výlučně na několik hrstí bižuterie a jiné galanterie používané členy lóží při jejich rituálech, jež jsou navíc součástí expozice, kterou mohou naši současníci zhlédnout v Katedrále Panny Marie Kazaňské v Petrohradě v Muzeu dějin náboženství a ateismu¹. Téma súfismu nebylo obvykle v těchto polemikách točících se okolo zednářství vůbec zmiňováno. Jenže v důsledku toho, že s rozpadem SSSR Rusko přijalo roli přisluhovače Západu v jeho globálním konfliktu s národy vyznávajícími islám, začalo do periodického a knižního tisku vycházejícího v Rusku pronikat téma role súfích a súfismu jako společenského jevu, jehož význam se neomezuje jen na muslimské regiony naší planety. Z publikací, které se

¹ Přesně takového dojmu jste mohli nabýt na konci osmdesátých let 20. století z vystoupení doktora historických věd V. Starceva v sérii televizních pořadů na téma zednářství v Rusku. V současnosti je doktor Starcev vedoucím katedry ruských dějin na Petrohradské pedagogické univerzitě A. I. Gercena a moderátorem série pořadů s historickou tematikou v petrohradském rozhlasu. Z porovnání jeho osudu s osudem autora *Desionizace* V. N. Jemeljanova (v minulosti pracovníka osobního aparátu N. S. Chrušova), který si poseděl deset let v blázinci, si každý asi dokáže odvodit, jaký ze dvou názorů na zednářství napomáhá ke kariévnímu růstu, a jaký ke kariévnímu pádu.

objevily na téma súfích a súfismu, se dá dospět k závěru, že súfismus je v koránské regionální civilizaci analogem zednářství působícího na Západě – v biblické regionální civilizaci – a to tím spíše, že sami zednářští autoři píší o súfích jako o zednářích působících v historicky reálném islámu; a súfijští autoři zase poukazují na to, že mnozí slavní západní zednáři byli súfimi a samo zednářství, že je odnoží súfismu¹. To nás přivádí k otázce, zda tento názor na identitu zednářství a súfismu odpovídá historické realitě v minulosti i současnosti, nebo zda na základě historické reality musíme dospět k obsahově zcela odlišnému názoru?

Zahájíme rozbor tohoto tématu všeobecně dostupnými údaji a podíváme do Sovětského encyklopedického slovníku (vydání z roku 1986):

«**ZEDNÁŘSTVÍ** (svobodné zednářství z francouzštiny franc maçon² – svobodný zednář) nábožensko etické hnutí, které vzniklo na začátku 18. století v Anglii a rozšířilo se (v buržoazních a aristokratických kruzích) do mnoha států včetně Ruska. Názvy, způsob organizace (sdružování do lóží) a tradice zednářství přejalo od středověkých cechů (bratrstev) zedníků a stavitelů, a zčásti od středověkých rytířských a mystických řádů. **Snahou zednářů bylo vytvořit tajnou celosvětovou organizaci s utopickým cílem mírového sjednocení lidstva v náboženském bratrském svazu.**³ Největší roli hrálo v 18. a na začátku 19. století. Se zednářstvím jsou spojována jak reakční, tak i pokroková společenská hnutí.»

¹ Idris Šáh: «Někdy dokonce patříme k odnožím jejich společenství, takovým jako je zednářství nebo některé rytířské řády» - *Súfismus*, Moskva, 1994.

² Ve slovníku není uvedeno „mason“, ale „maçon“.

³ Vyčlenili jsme v citaci: v podstatě tak Sovětský encyklopedický slovník – přímo a nedvojsmyslně – říká: činnost zednářství spočívá v realizaci tajného celosvětového spiknutí. Nakolik je ten cíl utopický? To musí posoudit každý sám v závislosti na svých možnostech zaprvé uvědomit si smysl toho, co se mu děje přímo před očima a schopnosti porovnat to s tím, co je mu známo z kronik o minulých událostech a zadruhé účelně jednat podle svého rozumu a na základě své svobodné vůle.

«**SÚFISMUS** (z arab. suf – hrubá vlněná tkanina, odsud cilicium jako atribut askety), mystický proud v islámu. Vznikl v 8. – 9. století a svou konečnou podobu nabyl v 10. – 12. století. Pro súfismus je charakteristické spojení idealistické metafyziky s praktikováním asketismu, je to učení o tom, jak se prostřednictvím mystické lásky postupně přiblížit k poznání boha (v intuitivních extatických „prozřeních“) a splynout s ním. Velmi ovlivnil arabskou a obzvláště perskou poezii (Sanaei /*Abd al-Madžíd Mahmud*/, Attar, Džaláleddín Rúmí¹).»

Z porovnání obou encyklopedických hesel to skutečně vypadá tak, že mezi zednáři a súfími – mystiky, kteří se před sociálními problémy uzavřeli do sebe, sotva mohou být podstatné rozdíly v roli, kterou hrají v životě příslušných kultur; a informace v každém tom heslu naznačují, že ani ti první, ani ti druzí „mystici“ v dnešní době žádným podstatným způsobem neovlivňují život „pragmatiků“ tvořících převážnou většinu obyvatelstva planety a jmenovitě Ruska.

Tisk i knižní vydavatelství byly nuceny místo o té „mystické“ a „galanterní“ činnosti zednářství v historii lidstva i Ruska začít mluvit o podstatě jeho společenské řídící role jak v minulosti, tak i současnosti až pod tlakem zvýšeného zájmu politicky aktivní části společnosti o toto téma v průběhu *perestrojky* (přestavby). Ve své většině se jednalo o publikace, které osvětlovaly mnohá, dříve zamlčovaná fakta, pro která se snažily najít pravděpodobná vysvětlení s cílem potlačit samoiniciativní zkoumání této problematiky (a také utlumit zájem o toto téma ve společnosti).

¹ Všichni vyjmenovaní opustili tento svět před 18. stoletím.

Avšak súfismus zůstával po celou tu dobu ve veškeré okultně-esoterické tematické tisku SSSR a v posledních letech i států SNS stejně jako dříve až druhořadým tématem. Nicméně i přes tuto skutečnost je v souvislosti s tím, že politika Kremlu od počátku naší intervence do vnitřních záležitostí Afghánistánu v podstatě podporuje antiislámskou globální politiku pohlavářů Západu, nutné roli súfismu v dějinách Ruska i ve světových dějinách věnovat více pozornosti. Západ určitě nemá nic proti tomu ochránit se před Islámem mocí Ruska a před Ruskem zase mocí Islámu, podobně jak to udělal v minulosti, když se před nároky impéria Hohenzollernů na přerozdělení kolonií ochránil mocí impéria Romanovců, a před impériem Romanovců zase mocí impéria Hohenzollernů; jako se před stalinismem ochránil hitlerismem a před hitlerismem zase stalinismem. Tento odvěký scénář byl v souladu s novodobými okolnostmi přepracován a Rusku v něm byla přisouzena role prostředku brzdícího a potlačujícího toto světové společenské hnutí, kterému novináři dali nálepku „islámský fundamentalismus“. Abstraktní filologický cizojazyčný strašák – „islámský fundamentalismus“, kterému každý, kdo není obeznámen s koránským učením, rozumí podle svého a podle kontextu, ve kterém se s ním setkává, byl vynalezen, *aby nebylo nutné pouštět se na tenký led a pokoušet se zbavit svatozáře ideály lidského žití na Zemi vyjádřené v Koránu*, kterými se však zdaleka ne vždy řídí ty národy, které jsou tradičně za „muslimské“ považovány (včetně těch na území Ruského impéria). Navíc odpadlictví *od toho Islámu, kterému učil Mohamed*, v regionech koránské civilizace vede ke vzniku reálné faktologie, na jejímž základě si potom obyvatelé

Západu vytvářejí obraz nepřítele s nálepkou „islámský fundamentalismus“.

O správnosti toho, co zde bylo řečeno (a zejména toho posledního tvrzení), se mohou všichni přesvědčit na základě zkušeností ze současné krvavé řeže na čečenském území, která je zosobněním principu „ani válka ani mír“¹. Jak je známo, tak v průběhu tohoto vzájemného vyřizování účtů, jež začalo v srpnu 1991, k žádným ideologickým sporům mezi Kremlem a Grozným nedocházelo: spory o státní status toho či onoho regionu, nebo o státním osamostatnění národů nelze pokládat za spory o podstatě ideologií.

Čečenští separatisté nepodnikli nic pro propagaci koránských ideálů dokonce ani mezi samotnými Čečenci, nemluvě už o tom, že by se svými činy snažili přesvědčit o jejich správnosti své protivníky či zajatce (jak to vyžaduje Korán). Naopak zcela bezostyšně – bez jakéhokoliv ideologického odůvodnění – využívali mnohé ze zajatců jako otroky. A kremelští úředníci ze své strany také nepodnikli ani jeden pokus porozumět koránským ideálům jako takovým, aby je mohli zbavit svatozáře, *pokud si to zasluhují*, nebo přímo obvinít čečenské separatisty z odpadlictví od toho Islámu, který učil Mohamed, aby se čečenští separatisté mohli vzpamatovat nebo zahynuli v důsledku svého vlastního odpadlictví od Islámu.

Ve výsledku se působení ozbrojených tlup na obou stranách (ruského kontingentu² i čečenských „bojovníků“) omezilo na bez-ideový banditismus a co nejsurovější vzájemnou likvidaci kvůli realizaci cílů, jež samotným

¹ Známa teze marxistického totalisty (sionistického fašisty, internacisty) L. D. Bronštejna více známého pod pseudonymem Trockij.

² A. I. Lebed', který v té době zastával funkci tajemníka Bezpečnostní rady Ruska, přiznal poté, co navštívil ruský kontingent v Čečensku, že ruská armáda, která v té době již v Čečensku bojovala delší dobu, nemá žádnou ideologii: a nemá-li účastník válečných akcí ideologii, kterou by silou svých zbraní hájil, je jeho boj pouhým bezideovým banditismem a to dokonce i v případě, že se jedná o politiku státu uplatňovanou prostřednictvím jeho ozbrojených sil. Armáda bez ideálů je ozbrojenou tlupou ujařmenou armádní strukturou a hrozbou trestu za porušení disciplíny.

účastníkům těchto událostí zůstávaly skryty, neboť byli v té době na obou stranách fronty nevědomě zneužíváni pohlaváry globální politiky, kteří je využívali podle své vlastní libosti. Zároveň nás průběh té současné krvavé řeže v Čečensku donutil připomenout si události Kavkazské války, která se v Rusku odehrála v 19. století, přičemž se ukázalo, že opominout téma sufismu není dost dobře možné.

Noviny Něžavisimaja gazeta ze dne 06.03.1997 zveřejnily článek od Vladimira Degojeva (doktora historických věd, profesora na Osetinské státní univerzitě ve Vladikavkazu) pod názvem Imám Šamil – vyvolenec i oběť Kavkazské války, kde se uvádí, že na začátku 19. století žili kavkazští horalé v rodovém zřízení založeném na jejich víře, kterou Degojev nazval „pohanským náboženstvím“¹. Žili tedy stejným životným stylem, jakým předtím celá staletí žila mnohá pokolení jejich předků. **«Neexistují žádné důvody, na základě kterých bychom se mohli domnívat, že toto stabilní, přirozené a organické prostředí toužilo po změnách»**². Avšak právě toto prostředí se stalo objektem změn, na jedné straně díky idejím, které do něj byly zaváděny z vnějšku a na druhé straně díky vlastním významným osobnostem. A původně se tyto **ideje pojily se sufismem** – intelektuálně elitářským proudem v islámu určeným pro vyvolené, který měl absolutně apolitický charakter se zjevnou příměsí religiózního kosmopolitismu.

Z čečenské strany také není idea separatismu dlouhodobou ideologií, na které by mohl být založen život národa z pokolení do pokolení, ale jen pouhým krytím té reálné ideologie, která je v dané krátkodobé etapě v Čečensku realizována jako politika rozdmýchávání a podpory jeho separatismu. To samé však platí i pro ideu územní celistvosti Ruska v rukou současných kremelských úředníků, která je jen dobře vypadajícím prostředkem kryjícím tu reálnou ideologii, kterou se otevřeně vyhlásit neodváží (nebo kterou díky své slabomyslnosti vyjádřit neumějí a nejsou jí díky svému slabošství schopni čelit), avšak ve své politice realizované od roku 1953 ji neustále uplatňují.

¹ Ve své podstatě byli horalé modláři a polyteisté, kteří zbožšťili přírodní živly. Víry podobného druhu byzantská hierarchie biblických uzurpátorů moci na Rusi, když tam pronikla, nazvala „pohanstvím“, aby lidem vnutila zkreslené představy o pohanství, překroutila tak jejich vnímání světa a udělala je tak v budoucích pokoleních otrocky závislými na svých pohlavárech.

² Zde i dále v uvedených citátech tučně text vyznačil sám Degojev.

Súfismus kázal asketický způsob života, mravní očistu člověka a jeho splynutí s Absolutní Pravdou (Bohem). Byla to krásná a lákavá doktrína především pro výjimečné lidi, což vysvětluje, proč můžeme mezi jeho přívrženci nalézt duchovní otce i hlavní postavy Kavkazské války. Jejich náročný intelekt a duch se pokoušely v sufismu najít odpovědi na nesnadné otázky týkající se bytí. V průběhu tohoto hledání bylo zjištěno, že se v **novém učení** na pohled odtažitým a nevinným **skrývá ohromný přetvářecí potenciál**, s jehož pomocí je možné měnit a zdokonalovat tradiční pohanskou společnost. Osvobodit ji od toho, co se z hlediska sufismu nazývalo „neřestmi“, „bezbožností“ a „omezeností“. Aby však mohl být tento potenciál uplatněn, bylo nutné se postarat o to, aby byla ideologie reforem pro masy přitažlivá nebo alespoň srozumitelná. Když si tohle uvědomili, **převzali Šamilovi předchůdci i on sám ze sufismu** tu nejjednodušší a nenáročnou část – **šaríu**¹ – sbírku obřadních, životních a právních zásad islámu, které spojili s maximálně elementární koncepcí gazavatu (válečného džihádu), který byl důležitý pro upevnění nového řádu jako praktický prostředek založený na nátlaku. Co se týká hlubokého duchovního a filosofického obsahu sufismu, tak ten zůstal údělem zasvěcených, ke kterým se jen tak mimochodem počítali podněcovatelé Kavkazské války, přestože ne vždy právě odůvodněně. Projevovali zvýšený zájem o taje náboženství, ovšem šlo spíše o jejich osobní duchovní zálibu než o politický zájem. Všichni si totiž jako pragmatici příliš dobře uvědomovali, že se nemohou „oficiálně“ nechat unášet esoterickou učeností, protože

¹ Ve skutečnosti není šaría složkou sufismu, ale historicky reálného islámu, jak bude ukázáno dále. Doktor historických věd by to měl vědět i sám: „sufismus“ existoval i předtím, než se objevila šaría, jenže poté, kdy se objevil Korán, vytvořily se nejpriznivější podmínky pro súfijský způsob života právě v muslimských regionech planety, což dalo lehkomyšlníkům s krátkou historickou pamětí důvod „udělat“ sufismus součástí výlučně historicky reálného islámu, jehož součástí je i šaría.

konkrétní cíl, který před nimi stál, vyžadoval přesné vymezení teorie a praxe.

Takto se tedy stalo, že byla vznešená, složitá a v mnohém humanistická idea, jak se nezřídka stává, nejen zjednodušena na úroveň vhodnou k tomu, aby ji masy lépe vstřebávaly a aplikovaly, ona byla navíc degradována na úroveň instinktů davu a v určitém smyslu se stala svým pravým opakem. **V podmínkách Dagestánu první třetiny 19. století se tedy klasický súfismus, který tam byl importován, postupně vyvinul v „politický súfismus“ podle definice jednoho západního autora. (V běžnější terminologii nazývaný „muridismus“¹.) Nová doktrína byla příhodná tím, že svou ideologií zajišťovala jak vnitřní reformy horalských společností, tak i válku proti Rusku.»**

Takto tedy V. Degojev popisuje ideové základy protivníků Ruska v Kavkazské válce 19. století. O něco dále píše i o Rusku: «Rusko přišlo na severní Kavkaz se svým civilizačním programem a svou ideologií proměn, které se od základu lišily od koncepce islamizace. V určitém smyslu byla tedy Šamilova válka proti Rusům vyjádřením litého střetu dvou protikladných reformátorských idejí.»

Uvedli jsme dva úryvky z výše uvedeného článku. První pojednává výlučně o súfismu. Kdybychom v něm nahradili slovo „súfismus“ slovem „zednářství“, vypustili konkrétní jména a zeměpisné údaje, bylo by možné vše řečené považovat za ukázkou zednářské literatury popisující roli zednářských systémů zasvěcení a společenských činitelů-zednářů v politickém životě některého ze států Západu žijícího na základě Bible. Vše je stejné jako v zednářství:

¹ Podle názvu jednoho ze stupňů v systému klasifikace súfích: „murid“ (následovník, učedník). V podstatě je obvinění z „politického súfismu“ ekvivalentem k obvinění „ze zasahování do politiky“, které na adresu regulérního zednářství vznášejí nacionalisté všech národů.

„elitářské“, „intelektuální“, „pro vyvolené“, a v žádném případě to není určeno obyčejným lidem apod., a v důsledku upevnění davo-„elitářství“ se „vznešená, složitá a v mnohém humanistická idea“ historicky nevyhnutelně mění ve svůj trvalý protiklad.

Avšak v prvním úryvku jsou obsaženy i některé osobitosti, které ho z hlediska politických aspektů spojují s druhým úryvkem. Degojev píše v prvním úryvku o sufismu jako o učení «na pohled odtažitém a nevinném». To tedy předpokládá, že se sufismus na pohled zdá být jiným, než jaký ve své podstatě doopravdy je: to znamená, že se nejedná o učení odtažené od života, a zdaleka ne tak nevinné ve vztahu k těm vnitřním společenským silám, které mu v životě čelí. A odpověď na otázku: *Jaké síly, proč a jak čelí sufismu?* Je v podstatě odpovědí na otázky ukryté v druhém úryvku:

□ V jakém konkrétním smyslu byla «Šamilova válka s Rusy¹ vyjádřením litého střetu dvou protikladných reformátorských idejí»?

□ A v čem spočívá podstata těchto vzájemně se vylučujících reformátorských idejí s ohledem na jejich projevy v životě po dobu celých zpětně vysledovatelných globálních dějin?

Abychom si však na tyto otázky odpověděli, musíme především pochopit podstatu sufismu, což, jak je vidět z dříve uváděných citací, není dost dobře možné, budeme-li vycházet z publikací „encyklopedistů“, historiků a novinářů, kteří nepatří mezi zasvěcené. Musíme se tedy podívat na tvorbu samotných súfí.

¹ Z jakého důvodu a s jakým cílem V. Degojev použil výraz „Šamilova válka s Rusy“ a ne válka Čečenců s Rusy nebo Šamilova válka s Mikulášem I., za které jak z Čečenců, tak z Rusů cucky létaly? (viz přísloví: Když se páni perou, cucky létají z jejich poddaných)

To, co se psalo o sufismu v Rusku do roku 1917 a zachovalo se i po něm, leží v knihovnách a je většině čtenářů nedostupné, pokud nevynaloží přímo hrdinské úsilí, aby se do těchto fondů dostali a dali si tu práci něco v nich najít.

Za Sovětského svazu se ze sufijské literatury v dostatečně masovém nákladu vydávaly pouze různé historické sborníky o mullovi (hodžovi) Nasredinovi a pohádky Tisíce a jedné noci (některé z nich byly zfilmovány a vešly tak ve všeobecnou známost). V té době se však nemohly vyhnout „literárně uměleckému“ zpracování, kdy bylo z jejich námětů odstraňováno vše, co bylo ve zjevném konfliktu s marxismem a pokryteckými morálními normami „intelligence“ („kulturních činitelů“), která ne vždy akceptovala lidovou kulturu myšlení a vyjadřování, ani tematiku a podrobnosti některých vyprávění nijak nepřikrášlujících reálný život. Navíc se autoři sborníků, a také předmluv i komentářů k nim, nikdy nesnažili soustředit pozornost čtenářů na roli sufích při vytváření a upravování daných příběhů, přestože o ní mnozí z nich věděli. Všechno to bylo vydáváno výlučně za produkt lidové mysli, moudrosti, umělecké tvorby a humoru. O sufijském vlivu na vznik této vrstvy v kultuře národů muslimského Východu ve svých dílech vydávaných v ruském jazyce převážně po roce 1991 nedvojsmyslně hovoří jen samotní sufí.

Z toho plyne, že lidovost příběhů o mullovi¹ Nasredinovi a pohádek Tisíce a jedné noci, které jsou skutečně po dobu života mnohých pokolení také součástí informačního vybavení činnosti sufích, popírá Degojevovo tvrzení o sufismu jako o „intelektuálně elitářském proudu v islámu

¹ To znamená o učiteli víry, nižším duchovním, nebyl to tedy obyčejný rolník nebo řemeslník. Přičemž je dobré zmínit, že vztah k MULLOVI Nasredinovi se v lidové tvorbě dost liší od početných ruských anekdot ze série „o POPOVI“ a „o hříběcím plemeni“ (hanlivě pravoslavní kněží, jako se katolickému knězi říká např. flandák, velebníček, černoprdelník apod.), nad příčinami této skutečnosti by se měli pořádně zamyslet současní křtitelé Rusi.

určeném pro vyvolené“. Může totiž platit jen jedno z toho: buď je súfismus lidový, nebo „elitářský“ tedy určený pro vyvolené. A dokonce i v případě, že v dějinách súfismus nikdy nebyl všelidovým, tak se přinejmenším po dobu celých staletí široké lidové podpoře těšila relativně málo početná skupina „profesionálních“ súfích, kterou Degojev ztotožnil s „intelektuální elitou“, jež z neznámých důvodů po staletí podléhala nepomíjející „módě súfismu“.

O lidovém původu se však nedá mluvit v případě stěžejní zednářské legendy o mistrovi, který se podílel na stavbě Šalamounova chrámu a byl zabit svými závistivci, která je známa na Západě pouze v „elitářských“ společenských kruzích a v řadách zasvěcenců legitimního zednářství. A není ani součástí lidového cyklu pohádek Tisíce a jedné noci, přestože biblického Šalamouna (Sulejmana) si váží i v muslimském světě jako jednoho z pravověrných muslimů.

To znamená, že na rozdíl od zednářství, které proti obyčejným lidem staví svou hierarchii „elitářských“ zasvěcení, se setkáváme v případě historicky reálného súfismu s něčím zcela jiným, co spojuje představitele navenek různých sociálních skupin v tomto jevu společenského života v převážně muslimských státech a odmítá tak „elitářskou uzavřenost“ a nadřazenost elity, do které se sama pasovala, a ze které se občas sníží k protekcionistické blahosklonnosti samolibého milostpána k obyčejnému pracujícímu člověku.

Abychom ukázali, co máme na mysli, podíváme se na súfijskou literaturu: Idris Šáh – Báje dervišů (Moskva, Grand, 1996, překlad z angličtiny):

Tři učitelé a poháněči mul.

«Abd al-Kádir byl tak neuvěřitelně proslulý, že k němu proudily celé davy mystiků všech náboženství a způsob jejich přijímání se u něj vždy neměnně dodržoval. Bohabojní návštěvníci zaujímali pořadí, které bylo určováno na základě jejich osobních předností, věku, pověsti jejich učitelů a postavení, které zaujímali ve své komunitě.

Navíc mezi sebou návštěvníci o pozornost sultána mezi učiteli Abd al-Kádira nemálo soupeřili. Jeho chování bylo vždy dokonalé a nevzdělaní nebo nevychovaní lidé neměli šanci být jím přijati.

A stalo se, že jednou tři šejci Chorásánu, Íránu a Egypta přijeli do Darchu se svými průvodci – neotesanými poháněči mul. Šejci se vraceli ze svého hadže (svaté poutě do Mekky) a po té dlouhé cestě již měli plné zuby svých poháněčů, jejich hrubosti a nesnesitelných taškařic. Když se šejci dozvěděli, že je Abd al-Kádir přijme, tak se myšlence, že se zbaví svých průvodců, zaradovali skoro

stejně, jako se začali těšit na to, že na vlastní oči uvidí velkého učitele.

Když se šejci přiblížili k domu Abd al-Kádira, tak je proti svému zvyku sám vyšel uvítat.

S poháněči mul si nevyměnil ani jedno uvítací gesto, ale když nastala noc a šejci se ve tmě ubírali do svých vyhrazených pokojů, stali se zcela náhodně svědky toho, jak Abd al-Kádir přál dobrou noc jejich průvodcům. A když ti se s ním uctivě loučili, tak jim dokonce políbil ruce. Šejci byli ohromeni a pochopili, že ti tři byli na rozdíl od nich samotných, utajení dervišové. Vydali se tedy za svými poháněči a pokusili se s nimi navázat rozhovor, ale vůdce poháněčů je hrubě usadil:

— Jděte pryč se svými modlitbami, blábolením, s vaším súfismem a hledáním pravdy. Třicet šest dnů jsme snášeli vaše plané řeči a teď nás nechte na pokoji. My jsme obyčejní poháněči a nemáme s tím vším nic společného.

Takový je rozdíl mezi upřímnými vyznavači súfismu a těmi, kteří se je jen snaží napodobovat.

Židovská encyklopedie a také autority chasidismu jako Martin Buber poukazovali na shodu chasidské školy se španělským súfismem s ohledem na chronologii a blízkost obou učením.

Toto vyprávění, ve kterém figuruje súfí Abd al-Kádir al-Džílání (1077 – 1166), je také součástí životopisu rabína Zlimelecha, který zemřel v roce 1609.

Abd Al-Kádir, zvaný „král“ (a stejný titul měl i Zlimelech), byl zakladatelem súfijského řádu kádiríja»

Čistě z vnějšího pohledu patřil Abd al-Kádir k vyšší sociální „elitě“ a v této své „elitářské“ kvalitě převyšoval tři šejky, kteří také patřili k „elitě“. Poháněči – čistě z vnějšího pohledu – patřili k hrubé neotesané spodině obyvatelstva, přičemž k jejím nejnižším nekvalifikovaným vrstvám, neboť to nebyli řemeslníci působící v oblasti přesných ani vysokých technologií té doby. Přitom není pochyb, že poháněči byli zároveň súfimi a súfí Abd al-Kádir se k nim choval s veškerou úctou. Byli tedy ti tři šejci doprovázení poháněči sami skuteční súfí, nebo si jenom ve své domýšlivosti namýšleli, že jimi jsou?

Na tuto otázku mohou být dvě vzájemně se vylučující odpovědi:

- súfími byli pouze poháněči a navenek se to projevilo¹ tak, že odmítli debatovat o súfismu a jeho problémech s nafoukanými šejky-domýšlivci, kterým byl ve skutečnosti súfismus cizí;
- súfími byli jak šejci, tak i poháněči, ale poháněči byli zasvěcení do vyšších stupňů súfismu, takže zabránili pokusům hierarchicky nižších šejků vnikat do záležitostí vyšších hierarchů, aby mohli skrytě ve svém přestrojení za neotesané poháněče realizovat nějaké své cíle.

Z hlediska běžného fungování zednářství Západu je správná druhá odpověď. Z literatury protivníků zednářství², kteří zkoumali otázku organizace jeho činnosti, je známo, že hierarchie zednářských zasvěcení má 99 stupňů, které jsou sice všechny využívány, ale ne ve všech historických etapách. Některé stupně zasvěcení zůstávají prázdné jako rezervy řídicích možností celého systému. Do takto připravené struktury pozic je možné roztrždit a rozložit hlavní část psychologických a světonázorových typů osobností, ze kterých se v každé epoše skládá společnost, což vytváří informační (a psychologický) základ pro napojení veškeré činnosti společnosti nezasvěcených na zednářské struktury zasvěcení, čímž je přes zednářské struktury ze strany pohlavárů systému zasvěcení zajištěno řízení společnosti, jež tak *zůstává pro nevšimavý a nepřemýšlející dav nepostřehnutelné*.

Je známo, že vyšší stupně zednářských zasvěcení jsou pro případného kandidáta dostupné pouze v tom případě, že

¹ Spojky typu „neboť“, „jelikož“, „protože“ by té větě dodaly jiný smysl.

² Níže uváděné údaje jsou z *Desionizace* od V. N. Jemeljanova, kde jsou odkazy na starší zdroje i s citacemi jejich úryvků.

několik pokolení jeho předků patřilo mezi zednáře. Jedná se o svého druhu nízkofrekvenční filtr, který brání infiltraci protizednářské agentury do vyšších pater mocenské hierarchie systému. Jeho působení je založeno na tom, že děti, vnuci a další potomci z prvního pokolení cizích agentů a diverzantů, kteří pronikli do systému, už k němu budou pravděpodobně loajální a někteří z nich se stanou dokonce jeho přesvědčenými přívrženci a aktivními činiteli ve společnosti.

Také je známo, že od druhého po třicátý třetí stupeň hierarchie propouští všechny, kteří dosáhli prvního stupně nezávisle na jejich etnické (či rasové, pokrevní) příslušnosti; do stupňů vyšších než je třicátý třetí hierarchie propouští pouze židy; nad šedesátý šestý se z těchto židů dále mohou dostat pouze rabíni (pro zvýšení utajení činnosti systému je určitá část rabínů určena k tomu, aby byli využíváni naslepo, a ti tedy zůstávají mimo systém zasvěcení, aby s čistým svědomím a bez pokrytectví aktivně popírali skutečnost jeho existence). To je další nízkofrekvenční filtr, který chrání systém řízení společnosti prostřednictvím zednářství před pokrevně a ideologicky cizorodým vniknutím do hierarchie s cílem zmocnit se jeho kontroly.

O tom co, a jak probíhá na hierarchických úrovních blížících se k devadesátému devátému stupni zasvěcení a výše zdroje mlčí. Ti, kteří nejsou schopni měřit historickou dobu staletími a tisíciletími, a nejsou schopni podívat se na život národních společností a globální civilizace z pohledu takto dlouhodobých časových intervalů z hlediska přinejmenším teorie „automatického řízení“ v její podobě vyvinuté pro technické aplikace¹, budou fakta uvedená o

¹ *Neznají-li teorii řízení, která by byla obecnější a nebyla tak přísně zaměřena především na řešení technických úkolů.*

principech organizace regulérního zednářství Západu samozřejmě považovat za nesmysly. Obzvláště nesnaží-li se sami o světovou nadvládu, neboť si uvědomují nedosažitelnost tohoto úkolu v rámci časového rámce daného jedním lidským životem (nebo i z jiných důvodů). Nicméně dějiny si pamatují jména těch, kteří se snažili o světovou nadvládu a pokoušeli se jí dosáhnout v průběhu svého života a předat dobyté svým dědicům s předpokladem, že si to dokážou udržet v návaznosti pokolení.

Ta poslední skutečnost kvalitativně tu záležitost mění: Je nutné pouze posunout akcenty. Dosažení světové nadvlády v průběhu doby jednoho lidského života už není nutné, neboť nadvlády musí dosáhnout potomci-dědici iniciátorů projektu; *ale v průběhu života každého pokolení se ovládaná oblast musí nevratně rozšiřovat až do okamžiku dosažení bezvýhradné světové nadvlády, a následná pokolení čeká pouze udržování stability globálního systému ničím neomezované světovlády.*

Při takovémto přístupu k problému zmocnění se světovlády mají ti, kteří se o to snaží, zájem na existenci popsané hierarchie zasvěcení, neboť takto zavedený filtrační systém postupného zasvěcování je funkční a zajišťuje při směně pokolení ochranu vyšším zednářským funkcím před tím, aby se do nich dokázali infiltrovat jejich protivníci či konkurenti (nebudou-li ovšem jejich protivníci jednat na základě ještě efektivnějších systémů organizace kolektivní činnosti ve společnosti); a statisticky řídce se vyskytující samotáři tomuto systému čelit nedokážou, neboť ve své většině narážejí pouze na jeho zevně viditelné fragmentární projevy a nejsou schopni ho postihnout jako celek.

Stabilní aplikace popsaného systému v návaznosti pokolení¹ každému pokolení účastníků zajišťuje – po celou dobu jejich života – „jistotu zítřejšího dne²“. Ať už sami těmto slovům přisuzují jakýkoliv konkrétní význam, neboť při stabilní realizaci projektu dobývání světové nadvlády si rok od roku žijí lépe než dřív v tom smyslu slova „lépe“, jaký si zvolí. Nacházejí se totiž na vrcholu sociální pyramidy v bezvýhradně podřízené a stále se rozšiřující oblasti, jež se stává v podstatě jejich panstvím, ve kterém řídí přerozdělování dostupných produktů i volného času. A tím je také zabezpečena jejich „jistota zítřejšího dne“ po celou dobu života každého z členů skupiny existující kontinuálně v návaznosti pokolení. Také jim to v mnohém zajišťuje psychologický komfort a v určitém slova smyslu nepomíjející „štěstí v životě“ v závislosti na klanové příslušnosti každého z nich a stupních zasvěcení jejich klanu.

A i v případě, že literatura, ze které byl převzat dříve uvedený popis, schválně obsahuje lživé informace, týká se ta lež již jen drobných „tajných“ detailů, za kterými se tak honí zbrklý povrchní intelekt, přičemž opomíjí to hlavní – systémové principy realizace celosvětového židozednářského spiknutí, které jsou prakticky očividné, přesto však jejich funkční účel a význam v životě zůstávají mimo uvědomělou pozornost davu.

Zamýšlí-li se někdo nad tím, proč jsou příslušnost k židovstvu a židů k rabinátu těmi nezbytnými hygienickými hranicemi systému zednářských zasvěcení (tj. proč to není samotné zednářství, ale židozednářství; a mezi *židozednářstvím navíc ještě rabinátosednářství?*), tak

¹ Jestliže to vnější okolnosti připouštějí. A jestliže nepřipouštějí? Na to se podívejte na konci této práce.

² Nakolik je to v životě důležité, se může v současné době přesvědčit každý, kdo přišel o svou „jistotu zítřejšího dne“ během demokratických reforem.

odpověď na to spočívá v tom, že zednářství Západu nerealizuje žádnou neurčitou nábožensko-etickou „činnost všeobecně“, jak o tom informuje Encyklopedický slovník, ale zcela určitou činnost v planetárních měřítkách zaměřenou na realizaci biblické doktríny vybudování jediného globálního rasově-„elitářského“ státu. Pohlaváři Bible – iniciátoři projektu zmocnění se světovlády metodou kulturní spolupráce (a jejich pokračovatelé) – roli rasové „elity“ přidělili židům (kteří žili v době kamenné poblíž chamtivých egyptských hierarchů) a roli „intelektuální elity“ rasy pánů zase rabinátu (do jehož klanů sami vstoupili¹). Všichni ostatní musí být k tomuto systému loajální a obsluhovat ho jako celek a zejména pak jeho hierarchicky vyšší společenské skupiny, jinak jsou odsouzeni k likvidaci jako nehodní „dokonalosti“² této sociální pyramidy.

To je otevřeně ležící „tajemství“ sociologie, věrouky náboženských a světských kultů v regionální civilizaci biblického Západu. Toto „tajemství“ je svého druhu „neviditelnými hráběmi“³, o které si v průběhu přibližně posledních tří tisíciletí své hlavy rozbili mnozí z politiků i obyčejných lidí s dobrými úmysly.

Kdo jsou pohlaváři Bible a systému řízení společnosti jako celku včetně biblické rasy „pánů“ a rabinátu (její intelektuální „elity“) samozřejmě v Bibli řečeno není.

¹ Viz noviny Novyj Petěrburg ze dne 06.02.1997 s článkem Všichni rabíni mají jediného předka: «Skupina badatelů z Izraele, Kanady, Anglie a USA po provedení rozsáhlého výzkumu zveřejnila jeho výsledky v časopisu Nature. Po prozkoumání dědičného materiálu rabínů v komunitách aškenázských židů (střední a východní Evropa) a sefardských židů (jižní Evropa), se přesvědčili, že všichni tito duchovní, dokonce i v odedávna oddělených společenstvích, skutečně pocházejí po mužské linii od jediného předka. Genetický rozdíl mezi rabíny a jejich věřícími v místních komunitách je daleko větší, než rozdíl mezi rabíny v diasporách, které jsou od sebe vzdáleny.»

² V době Kavkazské války 19. století ruský carismus bezmyšlenkovitě následující prý svatou Bibli pracoval právě pro tuto doktrínu. Západní koncepce „občanské společnosti“ je světská, zdánlivě „deideologizovaná“ modifikace toho samého. Proto je možné přímo tvrdit, že v Čečensku je politika současných demokratizátorů pokračováním politiky carismu při zotročování nebo likvidaci národů nebiblické kultury v zájmu pohlavářů Bible.

³ Tyto „Hrábě“ se nestaly neviditelnými proto, že by skutečně byly vytvořeny jako neviditelné, ale proto, že většina lidí vychovaná v loajálnosti k biblické kultuře před nimi zavírá oči; a občas si je lidé nepřejí otevřít, ani když jim na tuto jejich dobrovolnou slepotu přímo poukážete.

Otázkou identifikace zákeřného „Nikdo“¹ působícího v Dějinách již několik tisíc let chronologicky leží v předbiblických časech a není tématikou této práce, přestože některých stránek tohoto tématu jsme se dotkli při rozboru Sinajské „anabáze“ starověkých židů.

Když je mezi ideály zednářství uváděno „mírové sjednocení národů“, tak je to na jedné straně ušlechtilé znějící kamufláž i lákadlo pro získávání nemyslicích a důvěřivých lidí s dobrými úmysly, kteří díky své zahálce a nudě nevědí, čím by se zabavili, do zednářských struktur; a na druhé straně to není úplná lež, neboť řízené vojenské exploze jsou epizodní, nejedná se o systémový prostředek nepřetržité aplikace. Proto je možné je připisovat činnosti jakési „nelegitimní černé lóže“, a tomuto vysvětlení potom věří převážná většina trumberů, kteří v legitimním zednářství zauímají ty nejnižší stupně zasvěcení. Systémovým prostředkem nepřetržité aplikace totiž není hrubá vojenská síla, ale organizované transregionální lichvářství předepsané židům Biblí (Deuteronomium, 23:19-20), které jednostranně přečerpává platební schopnost ze společnosti do korporace lichvářů-věřitelů. To tedy znamená, že Bible (což ji odlišuje od Mein Kampf, jehož satanismus ve většině nevyvolává žádné pochybnosti) není doktrínou silového dobývání světové nadvlády, ale doktrínou skoupení světa židovstvem (společně s důvěřivými lidmi, kteří se v životě nenamáhají používat svůj rozum) na základě lichvářské nadvlády nad

¹ Tímto jménem se představil Odysseus Kyklopi Polyfémovi před tím, než ho opil vínem a oslepil, aby se vyhnul osudu svých druhů, které tento nepřítel pohostinný Kyklop již snědl. Když se na křik oslepeného Polyféma seběhli ostatní Kyklopi a ptali se ho, kdo mu ublížil, že tak vyvádí, tak jim popravdě odpověděl: „Nikdo!!!“ Poté se tedy ti, kteří mohli zasáhnout do průběhu událostí, rozešli uspokojeni, že nemusí hledat nepřitele a bojovat s ním. Toto přesvědčení vsugerované Kyklopům – nevyřčeně, na základě „samo sebou se rozumějící“ skutečnosti – umožnilo zcela reálnému Odysseovi-Nikomu přistoupit k další plánované etapě v uskutečňování svých záměrů.

Této scéně z „Odyssea“ v reálných dějinách odpovídá reálný společensko-historický jev, ve vztahu ke kterému absolutní většina politiků vystupuje v roli Polyféma a ovcí a většina obyvatelstva zase v roli ostatních Kyklopů.

Analýza tohoto námětu v globálním měřítku jako jinotaje o průběhu vesmírné historie možných minulých i současných vztahů mezi původními pozemšťany a jakýmsi mimozemšťany zůstává otevřená. Jestliže však skutečně k něčemu podobnému došlo, měly obě strany, každá svým způsobem, pokleslou mravnost.

financemi v globálních měřítkách (viz doktrína Deuteronomium-Izajáš: Deuteronomium 28:12, Izajáš 60:10-12). Takže se skutečně jedná o „mírové“, v uvedeném smyslu, sjednocení lidstva v lichvářském jármu vládnoucím nade všemi v globálním rasově-„elitářském“ státě.

Vzhledem k tomu, že na Západě se zednářem můžete stát pouze poté, kdy projdete zasvěcením a získáte tak potřebnou legitimitu jako zednář určitého stupně, je statisticky předurčeně možné interpretovat uvedenou báji dervišů o Abd al-Kádirovi, šejcích a poháněčích mul v zednářské psychologii i psychologii komunity k zednářství přimykající pouze druhým způsobem: poháněči byli ve vztahu k šejkům-súfím vyššími hierarchy; nebo byli představiteli paralelního systému zasvěcení – „speciální kontroly nad speciálním dozorem“ (svého druhu „prokuraturou“ a „tajnou policií“ v systému „dělby moci“ uvnitř zednářství).

Má-li člověk (který není zednářem) znalosti, um a schopnosti odpovídající určitým standardům zednářských stupňů zasvěcení, je pro zednářství nulou a musí být využíván „naslepo“ (aniž si bude uvědomovat cíle a způsoby, jakými je s ním manipulováno), vyhýbá-li se legitimnímu zasvěcení; a je považován za samozvance (své-volného uzurpátora), jestliže se k systému nechová loajálně, a proto musí být zničen¹; a jestliže takový člověk, dokonce i v případě, že projde zasvěcením, úmyslně nebo kvůli tomu, že *neporozuměl jeho podstatě* (díky své ušlechtilosti), čelí legitimní zednářské činnosti, musí být také neutralizován a to třeba i fyzickou likvidací, jejíž skutečné příčiny budou maskovány doprovodnými, do očí bijícími okolnostmi².

¹ V tom také spočívá příčina úkladů jeruzalémské hierarchie znacharstva Amona (Sanhedrinu: velekněze Kaifáše a celého toho spolku) spřádaných ke zneužití života a „smrti“ Ježíše Krista v rámci realizace cílů vytyčených jejich pohlaváry.

² Právě z tohoto důvodu neloajality k aktuální činnosti vládnoucího legitimního zednářství byli v řízených situacích - mlýncích na maso, ze kterých nemohli uniknout, zlikvidováni A. S. Puškin, M. Ju. Lermontov, S. A. Jesenin a mnozí další, jejichž jména jsou známa v užších kruzích.

Mezi súfími vztahy vypadají jinak. V knize *Súfismus* (Moskva, Klyšnikov, Komarov and Co., 1994) Idris Šáh píše:

«Může se ukázat, že súfí je váš soused, člověk žijící naproti vám, nebo vaše služka; súfími mohou být boháči nebo chudáci, někdy se z nich stávají poustevníci.

Postranní pozorovatel nikdy nemůže plnohodnotně přijít na to, co znamená súfismus, neboť súfismus předpokládá bezprostřední účast, přípravu a zkušenost. Súfí napsali velké množství knih ve vztahu k různým okolnostem, proto se někdy zdá, že si vzájemně protirečí. No a nezasvěcení je nemohou pochopit ještě také proto, že se v nich ukrývá tajný smysl. Nejčastěji je postranní pozorovatelé studují velice povrchně.

Na jednu potíž narazili při pokusech přijít na kloub súfismu prostřednictvím súfijských děl napsaných na Východě mnozí z vědců, kteří se o to pokoušeli, a to včetně profesora Nicholsona, který úporně pracoval na tom, aby pochopil a zpřístupnil Západu súfijskou mysl. Při zveřejňování úryvků z některých súfijských děl přiznává, že *„velké množství z těchto děl je zcela jedinečných, unikátních, a proto jejich pravý smysl mohou odhalit pouze ti, kteří mají klíč k šifře, zatímco nezasvěcení vše chápou buď doslova, nebo nechápou vůbec nic“*¹ - str. 40, 41.

V tomto kontextu jsou „súfí“ a „zasvěcený“ synonymy, takže je možné si z uvedeného úryvku odvodit, že je nutné nejprve projít systémem výuky a naučit se súfijskému způsobu vnímání světa, myšlení a vyjadřování myšlenek, a teprve poté se vám zpřístupní plný smysl súfijské literatury.

provozů kulturních, že od šedesátých let 20. století začalo proudit do SSSR realizovaný program skryté likvidace řady významných činitelů vědy a techniky, kteří se stihli projevit a jejichž činnost nezapadala do politiky realizace „stagnace“ a řízeného úpadku SSSR: „Kádry rozhodují o všem!“, to lidé věděli a chápali již dlouho před tím než to J. V. Stalin vyhlásil jako heslo. Od šedesátých let 20. století byla také účelově uplatňována politika odstavování perspektivní mládeže ze společensky významných odvětví činnosti, v jejímž důsledku jsme byli obdařeni takovými neplodnými květy ekonomické vědy, jako byli „osobnosti“ od A. G. Aganbegjana do E. T. Gajdara, A. Livšice, G. A. Javlinského a dalších.

¹ R. A. Nikolson – *Mystické báje*, Londýn, 1931, str. 171.

zasvěcení a přijít k názoru, že se sufismus jako vnitřně společenský systém (systém – nositel informací) principy své organizace podobá regulárnímu zednářství Západu a liší se od něj pouze v detailech: počtem stupňů v hierarchii, nastavením filtrace nevhodných kandidátů při přechodu k vyšším stupňům zasvěcení a možná i koncepcí své činnosti uvnitř společnosti.¹

Ale dále Idris Šáh píše: «V běžném životě začnou být některé formy chápání lidem přístupné díky jejich zkušenostem. Lidský rozum se stává tím, čím je, částečně v důsledku vlivů, kterým je vystaven, a také svých schopností tyto vlivy využívat. Interakce mezi vlivem a rozumem určuje vlastnosti jedince. Súfí k tomuto *normálnímu fyzickému a mentálnímu procesu*² přistupují vědomě, což vede k efektivnějším výsledkům; „moudrost“ se stává stálou a nezávislou na době, epoše a okolnostech. <...>

Ze všech výše uvedených příčin by bylo nesmyslné pokoušet se vyložit podstatu súfíjského myšlení a činnosti v podmíněné nebo zjednodušené formě. Absurdnost takových pokusů súfí přirovnávají k „polibkům přes prostředníka“. Súfismus může být přirozený (spontánní), ale je také součástí vyšší formy evoluce lidstva, přičemž vědomé formy. V těch společnostech, kde se sufismus neprojevoval právě takovouto vědomou formou, neexistují způsoby jeho adekvátního předání. Na druhé straně půda pro takové předání (částečně

¹ Přitom se málokdo zamyslí nad tím, že sama koncepce činnosti je podmíněná subjektivně vybranými stanovenými cíli, ze kterých jen část je objektivně možné uskutečnit; že cíle a koncepce jejich realizace předurčují strukturu společenské organizace pracující na uskutečnění těchto cílů podle určité koncepce; že část činnosti nemůže být realizována na základě neměnných strukturálních útvarů, a proto rozmanitě probíhá mimo struktury. To všechno dohromady vede k tomu, že i navenek podobné struktury vůbec nemusí zákonitě náležet k jedné a té samé koncepci a pracovat pro jedny a ty samé cíle, přestože opomíjet vzájemnou podmíněnost „cíle – koncepce (prostředků realizace cílů)“ přece jen není na místě, neboť bezmyšlenkovitě kopírování struktur může také vést k realizaci cílů, které jsou jim vlastní, navzdory záměrům těch, kteří je zkopírovali.

² Vyčlenili jsme v citaci: to znamená, že z hlediska súfího znamená nebýt súfím – buď nedokončenost normálního vývoje člověka, nebo trvalou odchylku člověka od psychické normy.

literární, částečně popisná, částečně názorná apod.) již byla připravena na jiných místech.

<...>

Zjednodušený súfismus neexistuje, navíc mezi prsty prokluzuje labilním lidem, kteří mohou být přesvědčeni o tom, že se jim ho podaří pochopit a dosáhnout něčeho „duchovního“ pomocí toho, co se ve skutečnosti ukazuje být hrubou a neefektivní schopností vnímat. Nehledě na veškerou ukřičenost takových lidí (a oni jsou často právě takoví), súfí jejich existenci sotva vůbec zaznamenávají.

<...> Súfismus není určen pro něčím mimořádnou část společnosti¹, protože taková část prostě neexistuje², ale pro určitou schopnost skrytou v lidech. Súfismus neexistuje tam, kde lidé v sobě tuto schopnost neaktivizují. Obsahuje v sobě jak „surovou“, tak i „jemnou“ realitu, disharmonii i harmonii, ostré světlo probuzení i měkkou temnotu snění» Súfismus, str. 41, 42.

A na straně 49: «...súfí vidí súfíjské učení a vstupuje s ním do kontaktu v podmínkách jakékoliv kultury, podobně jako když včela sbírá med z různých květů³, ale sama se přitom v květ nemění.»

Komentovat tento rozsáhlý citát začneme od toho nejdůležitějšího: Člověk je schopen pochopit a vyjádřit podstatu súfismu v té míře, v jaké on sám dosahuje kvalit súfího.

Zda je člověk sám přirozeným (spontánním, jak píše Idris Šáh) súfím, který se tomu neučil a nebyl zasvěcen, nebo je vyškoleným súfím, nemá pro lidi, kteří dosáhli kvalit súfích, žádný význam.

¹ To znamená, že není určen pro „elitu“, ale pro absolutní většinu lidí.

² Viz předchozí věta. Právě tak pro súfí poháněče neexistovali domýšliví šejkové.

³ Zde bylo opominuto něco daleko významnějšího: včela přitom květ opyluje, což je biologicky jeho oplodněním, takže v důsledku toho květ nezůstane neplodným.

To znamená, že v sufismu neexistuje zednářský problém legitimizace a narušení legitimacy spontánním jednáním nezasvěcených: má-li člověk kvality sufího, projevuje se sufismus objektivně v jeho životě a činnosti, což ostatní sufí vidí (ale nevidí to lidé, kteří se za sufí neodůvodněně považují); nemá-li člověk tyto kvality, tak navzdory hlasitým prohlášením o svém přívrženectví k sufismu, absence kvalit sufího u takového mluvky ostatní sufí jasně vidí a chovají se k němu jako k prázdné nádobě nebo dotěrnému ukřičenému mluvícímu papouškovi – v závislosti na okolnostech.

A trvá-li někdo na důležitosti faktu absolvovat legitimní zasvěcení v případě sufismu, není sufí ale zednář, jestliže on sám prošel zasvěcením; nebo domýšlivý hlupák zneužívaný zednářstvím naslepo, jestliže zasvěcením neprošel.

Tato netečnost sufismu k zednářskému problému legitimacy jasně vyplývá i z báje Přehrada, kterou Idris Šáh zahrnul do zmíněného sborníku Báje dervišů, kde vystupuje vdova a její děti. Jak je obecně známo v určitých kruzích, nazývají se sami zednáři jinotajně „děti vdovy“. Námět báje pojednává o tom, že jakýsi tyran utiskoval děti vdovy. Nejstarší z bratrů opustí rodinu i svou domovinu, ale nezapomíná na ně. Když v cizině získá určité postavení, které mu umožňuje podpořit svou rodinu, tak poskytuje svým bratrům pomoc přes prostředníky-kupce, jejichž karavany vypravuje do své domoviny. Uběhnou roky, původní tyran zemře a nejstarší bratr se vrátí ke své rodině. Mladší bratři však již na něj zapomněli, a za svého bratra ho neuznají. Nevěří, že je jejich bratrem; nepoznávají z jeho popisu svou matku, jejíž podoba jim z paměti již vymizela; nevěří, že ty kupecké karavany, z jejichž obsluhy žili celou tu dobu do jeho návratu, posílal on

a poskytoval jim tak zprostředkovaně pomoc (aby se vyhnul tyranovu hněvu).

Nejstarší bratr jim navrhne, aby opravili přehradu a mohli tak zavlažit a zvelebit zemi, na které žijí. Oni však jeho návrh odmítnou a řeknou mu, že budou stejně jako dřív čekat na příchod karavan, protože mu nevěří, že *karavany již nikdy nepřijdou, neboť je již nemá kdo do jejich kraje posílat*. Současně se nový tyran chystá opět začít ždímat bratry, kteří se v podstatě hloupě domáhají od svého nejstaršího bratra důkazů o jeho legitimitě, přičemž odmítají všechno, co pro ně přes své prostředníky udělal.

Závěr z té báje je jen jeden: velice zabeďněné, domýšlivé a paličaté „děti vdovy“ *nedokážou opustit rámec svých OMEZENÝCH představ o Světě* bez ohledu na svědectví samotného života dokonce ani tehdy, hrozí-li jim nová nemilosrdná tyranie.

Důkazy „legitimity“ vycházející za rámec jejich *omezených* představ o Světě odvrhují a díky své zbabělosti a lenosti odmítají dát si tu práci a proniknout do jejich podstaty¹. No a do role nejstaršího bratra v jinotaji této báje pasuje jen jeden uchazeč – súfismus; vdova a tyrani jsou také jinotajné obrazy historicky reálných jevů v životě lidstva jako celku i v životě mnohých národních společností.

To, co bylo řečeno o tom, jak súfismus chápou lidé, a jak se mezi lidmi projevuje, platí i pro tento text, který natolik vyjadřuje podstatu súfismu a jeho osobitosti v porovnání s regulérním zednářstvím Západu, nakolik jeho autoři sami dosahují kvalit súfích. A pochopit tento text, nepůjde-li uvědomělou vyhraněnou cestou súfích, může ne-súfí, který v životě narazí na súfijskou tematiku, také pouze natolik,

¹ Stejně tak od Krista vymáhali důkazy Jeho „legitimity“, které by je přesvědčily, a přitom odvrhli to podstatné, co jim zjevil.

nakolik je schopen vyvolat si v sobě obraz jiné — súfíjské kultury vnímání světa, myšlení, způsobu vyjadřování myšlenek a zevně viditelného jednání, a poté ho porovnat se svou předchozí individuální kulturou vnímání světa, myšlením, způsobem vyjadřování myšlenek a jednáním.

Jak je možné pochopit z knihy Idrise Šáha, existují dva způsoby jak proniknout do súfismu:

□ výukou pod vedením skutečného súfího («Učit súfismu může pouze súfí a žádný teoretik súfismu nebo jeho intelektuální vykladač» - Súfismus, str. 97);

«Člověk se rozvíjí nezávisle na tom, zda si to uvědomuje či ne. Život je jednotný, přestože se v některých svých projevech zdá být inertní. Žijete-li, znamená to, že se učíte. Ti, kdo se učí pomocí uvědomělých pokusů něčemu se naučit, se připravují o možnosti učít se tomu, co by se naučili nacházejíce se ve svém obvyklém stavu. Nekulturní (tj. nevzdělaní: naše vsuvka) lidé často projevují určitý podíl moudrosti, protože nekladou překážky vlivu samotného života» - Súfismus, str. 343.

Krátce řečeno: moudrost člověka není podmíněna kulturou ani vzděláním-učením, ale tím, nakolik se on sám nebrání poučnému vlivu života, *at' už tento poučný vliv života probíhá v jakýchkoliv formách.*

Tím druhým je i odpověď jednoho ze súfíjských šejků-učitelů na prosbu příchozího, který se chtěl stát jeho učedníkem, uvedená Idrisem Šáhem. A ve sborníku Báje dervišů jsou také příběhy, jejichž námět začíná navenek viditelným odmítnutím nebo výmluvou nějakého súfího učít

příchozího a končívá tím, jak člověk, jehož kdysi takto odmítli, a sám se časem stal súfím, pochopil, že právě tímto navenek viditelnými odmítnutím nebo výmluvou učitele začalo jeho cílevědomé učení s e súfismu prostřednictvím samotného života (Obchod s moudrostí).

Z takovéhoho typu reálných i bájných námětů obsahujících odmítnutí a výmluvy súfijských učitelů začít učit súfismu někoho z příchozích, je možné si odvodit, že i *súfijský učitel je součástí samotného života*, ve kterém může člověk přirozeným způsobem vniknout do súfismu i sám.

A jestliže se člověk ze své vlastní hlouposti nebrání vlivu samotného života: a dokáže postihnout smysl toho, co se děje jak v jeho duši (v jeho vnitřním psychickém světě), tak i okolo něho (ve fyzickém, všem společném světě), tak se přirozeným způsobem svým vývojem přibližuje súfismu a otázkou zůstává pouze doba, po jejímž uplynutí v životě najednou zjistí, že se z něho stal skutečný súfí. Učitel může na této cestě samostatného pronikání do súfismu maximálně učedníkovi poukazovat na ty okamžiky, kdy si – kvůli rozštěpení své duše – sám hází klacky pod nohy, nebo sám sobě brání v rozletu a brzdí tak svůj pokrok na cestě stát se súfím; nebo díky posedlosti svou vlastní ambiciózností vzdorovitě postupuje směrem přímo opačným k súfismu.

Příklad vztahu súfích k takovému typu lidí vzdorovitých ve své vlastní ambicióznosti uvádí Idris Šáh i v knize Súfismus:

«Jednou jsem se na Blízkém Východě stal svědkem toho, jak jeden zahraniční okultista úporně zpovídal súfijského šejka dychtíc se dozvědět, jak by mohl rozlišit súfijského učitele od obyčejných lidí, a mají-li súfí nějaké mesiášské legendy, které by předpovídaly,

že se může objevit Vůdce, který by dokázal navrátit lidem metafyzické znalosti. Šejk řekl: „Vám samotnému je předpovězeno stát se takovým vůdcem a východní mystici sehraji ve vašem životě důležitou roli. Neztrácejte svou víru.“ Později se obrátil ke svým učedníkům a řekl jim: „Ten přišel jen kvůli tomu. Cožpak je možné odmítnout dát dítěti bonbón nebo dokázat náměsíčníkovi, že není normální? Naším úkolem není výchova nevychovatelných. Jestliže se vás člověk ptá: ‚Jak se vám líbí mé nové sako?‘ tak mu nemůžete odpovědět, že vypadá hrozně, nemůžete-li mu darovat lepší nebo mu vštěpit lepší vkus ve výběru oblečení. Některé lidi není možné učit.“»

V podstatě šejk-súfí poslal západního okultistu-hledače¹ překypujícího vlastní domýšlivostí cestou, na které si mohl vybrat jednu ze dvou možností:

- buď přijít k rozumu, zvítězit v boji s vlastními mesiášskými ambicemi a skutečně se stát skromným vůdcem jiných lidí;
- nebo být odsouzen k tomu, že si zlomí vaz, nevzpamatuje-li se včas a nezbaví se své pýchy a choutek vyvyšovat se ve svém jednání nad své reálné možnosti.

Podle našeho názoru by bylo možné uvedený proces vystřízlivění okultisty a hledače dobrodružství urychlit, kdyby mu súfí řekl pravdu přímo a nepřihrával by neurčitostí

¹ Na Západě je okultismus a mystika údělem buď regulérního zednářství, nebo komunity, která se okolo zednářství pohybuje a skládá se z povalečů, kteří mají příliš volného času.

jinotaje pyšné ambicióznosti příchozího, toužícího po „elitářské“ mystice.

To tedy znamená, že i když jsou způsoby jak proniknout do sufismu dva, podstata je jedna a ta samá – nechat se učit životem jako takovým v celé jeho šíři. Každý životní fakt, se kterým se člověk střetává je větou (v „gramatickém“ smyslu toho slova) jakéhosi Jazyka, kterým se k němu osobně obrací jeho Nejvyšší Učitel – Bůh. Celý život je Jazykem, kterým se Všedržitel obrací ke každému člověku a učí ho. Právě v tom také spočívá podstata *jazyčnictví (pohanství)*¹, to je podstatou *pohanských věrouk*.

Ten, kdo to nazve modlářstvím nebo vyznáváním mnohobožství je buď člověkem, který v životě zbloudil a potřebuje cizí pomoc, nebo zloduchem, kterému sotva něco vnějšího pomůže, jestliže se nevzpamatuje sám. Ale v obou těchto případech je takový člověk překrucovačem přirozenosti lidské kultury a nástrojem k zotročování svobodných lidí. Právě proto, aby skryla tuto zotročující stránku věci, vnutila hierarchie byzantských vykladačů Bible na Rusi slovu „pohanství“ smysl, ve kterém je vnímáno jako modlářství, vyznávání mnohobožství, primitivní magie apod., tedy jako nejapné pověry, které jsou pro život člověka (i celého lidstva) absolutně nepoužitelné.

V souladu s uvedeným existuje k arabskému slovu „sufismus“ a dalším slovům od něj textově i historicky odvozeným, jejichž výkladem na svůj způsob z hlediska esoterismu regulérního zednářství se tak potrápili západní

¹ (pozn. překl.) V českém jazyce vzniklo „pohanství“ z latinského *paganus* – venkovský, v ruském jazyce „язычество“ (jazyčestvo, česky bychom řekli jazyčnictví) z církevní slovanštiny ꙗзыкъ, ѡбы národy/plemena kopírující ve svém významu starořecké slovo ἑθνος, v obou případech jde obecně o označení předkřesťanských a mimokřesťanských náboženství, obvykle polyteistických, respektive z hlediska KSB zjednodušeně o vnímání a respektování jazyka životních okolností, kterým ke každému promlouvá Bůh. Z tohoto hlediska má slovo pohanství v ruském jazyce výmluvnější podobu – jazyčestvo, je dobré to mít na paměti.

intelektuálové, ruská rovnocenná míra ve slovním vyjádření: JAZYČNICTVÍ – ЯЗЫЧЕСТВО.

Přechod k rodnému jazyku po obnovení pravého smyslového významu slova „pohanství/jazyčnictví“ znatelně zjednoduší porozumění veškerému dalšímu výkladu, a vlastně i samotnému životu.

Pohlaváři regulérního zednářství biblického Západu nejsou nesnášenliví k mnohobožství nebo modlářství, ale zcela konkrétně k jazyčnictví (v uvedeném významu tohoto ruského slova) – *jako k přirozenému vnitřnímu společenskému základu rozvoje civilizace*. Modlářství a klanění se komukoliv kromě Boha naopak povzbuzují a podporují i kulty lidmi stvořených idolů a prohlašování různých osobností za boha – v minulosti; a politických lídrů a především idolů masové kultury (pěveckých, hereckých i sportovních hvězd) – v současnosti: v tom se projevuje jejich satanismus a protivení se Bohu. Tím, že zatahují jiné lidi do překroucených náboženství a kultur, se ve vztahu k nim snaží těžit z Božího dopuštění.

Každé vykořeňování pravdy musí být určitým způsobem maskováno něčím ušlechtilým, co „ospravedlní“ překrucovače a oklame dav s krátkou pamětí a povrchním myšlením. Nebylo by tedy určitě žádoucí, aby se pohlaváři biblické civilizace Západu v průběhu budování globálního rasově-„elitářského“ státu snažili vykořenit jazyčnictví otevřeně a přímo. A vzhledem k tomu, že modlářství a mnohobožství byly skutečnými chybami jedné z minulých etap dějinného rozvoje jazyčnictví v kultuře současné civilizace, přijali satanem posedlí pohlaváři Bible strategii odstranit jazyčnictví, jako přirozený společenský jev a geneticky předurčenou *psychologickou kulturu člověka*, pod

rouškou boje s modlářstvím a mnohobožstvím – skutečnými nešvary vnímání světa v minulosti.

Řečené je možné textově dokázat bezprostředně samotnou Biblí, jejíž součástí se nestal text, který by se přímo a bez zbytečných okolků nazýval: *Dobrá zpráva Světu Ježíše Krista* (známý také pod názvem Evangelium míru Ježíše Krista od učedníka Jana nebo Evangelium Esejských). Součástí Bible jsou pouze čtyři „evangelia“. Smysl tohoto řeckého slova se „širitelé osvěty mezi Slovanstvem“ v ruském respektive českém jazyce nenamáhali vyjádřit. Kdybychom to udělali a zaměnili toto slovo ruským respektive českým ekvivalentem v textu Nového zákona, znělo by to „Dobrá zpráva“, ovšem ne od Ježíše Krista, ale „od Matouše“, „od Marka“, „od Lukáše“, „od Jana“: to znamená, že záměna *Dobré zprávy Světu od Ježíše Krista* jakousi její falešnou náhražkou je očividná.

Kdyby byla v překladech kánonu Nového zákona do ruského respektive českého jazyka od začátku použita místo slova „evangelium“ slova „Dobrá zpráva“, čtenáři by netrvalo dlouho, aby se zamyslel: A kde vlastně je ta Dobrá zpráva, v čem spočívá její smysl? Reálně se to však nestalo a pod nesrozumitelným slovem „evangelium“ jsou v něm obsaženy čtyři krátké životopisné informace o životě a působení Ježíše Krista mezi lidmi, které jsou mlčky ztotožňovány se samotným Kristovým Učením jako takovým. V těchto životopisných informacích je samozřejmě citováno to, co bylo Shora Sděleno Světu prostřednictvím Krista, ale není to tam vyloženo v celé plnosti řečeného; a hlavně je v nich *Dobrá zpráva od Krista proložena vlastními výmysly a znehodnocena cenzurními škrty redaktorů kánonu*

„svatého“ písma i učení „svatých otců“ ze všech těch zneprátených biblických církví.

Odpověď na otázku: Kam zašantročili Dobrou zprávu Světu Ježíše Krista jako takovou? - však v reálné historii ve vzduchu viset nezůstala. Církev Kristova jména ji odvrhly. Zachovala se však jako apokryf, jehož název je možné rusky respektive česky vyjádřit jako: *„Dobrá zpráva Ježíše Krista Světu od učedníka Jana¹“*.

Je možné z ní pochopit, že Ježíš nevykořeňoval pohanství/jazyčnictví, jak se o tom lidi pokoušejí přesvědčit biblisté, a jak to více než tisíc let na Rusi dělá přivandrovalá hierarchie knihomolů zastoupená teď již domácími zasvěcenci, ale že učil pravému a bezchybnému jazyčnictví:

Evangelium Světu Ježíše Krista od učedníka Jana

(úryvek; překlad z francouzského překladu z aramejštiny a staroslovanštiny)

... A tehdy mnoho nemocných a chromých přišlo za Ježíšem a ptali se ho: „Když všechno znáš a víš, můžeš nám říci, proč musíme tak hrozně trpět tolika nemocemi? Proč nejsme zdraví jako jiní lidé? Mistře, uzdrav nás, abychom opět nabyli svých sil a neštěstí naše nás opustila nadlouho. Víme, že máš tu moc uzdravovat ze všech druhů nemocí. Osvobod' nás od

¹ Soudě podle obsahu to není ten Jan, jehož „evangelium“ je součástí biblického kánonu, a na jehož stránce Bibli ponechávají otevřenou v zednářských lóžích. Biblický Jan se daleko více podobá poručíkovi a cenzorovi Ježíše Krista, než Jeho oddanému učedníkovi.

Satana a všech strašných utrpení, které na nás sesílá. Mistře, slituj se nad námi!“

A Ježíš jim odpověděl: „Blažení jste vy, hledající pravdu, neboť já vám pomohu a dám vám chléb moudrosti.

Blažení jste vy, kteří chcete setřást moc Satanovu, neboť já¹ vás dovedu do království andělů Naší Matky, kam moc Satanova proniknout nemůže.“

A oni se velice udiveně ptali: „Kde je naše Matka a kdo jsou Její andělé? A kde se nalézá to království Její?“

„Naše Matka je ve vás a vy jste v Ní. To Ona nás zrodila a dala nám život.

To od Ní jste dostali tělo své a přijde den, kdy ho budete muset vrátit. Blažení budete vy, když Ji budete schopni poznat. Jí i království Její, budete-li se řídit zákony Jejími.

Neboť popravdě pravím vám: ten, kdo toho dosáhne, nikdy nepocítí nemoc, neboť moc vaší Matky vládne nade vším.

A moc tato ničí Satana i království jeho, a zákon vaší Matky vládne nade vším a řídí vaše těla, stejně jako vše živé na Zemi.

¹ V tomto textu jsme přijali pravopis lišící se od tradičního. V ústní řeči se nerozlišují velké zvuky (písmena) a malé zvuky (písmena). V Novém zákoně, dokonce ani v jeho kanonické podobě, nikde nic nesvědčí o tom, že by se Ježíš za svého života vyvyšoval nad své současníky, proto jsme osobní zájmena „Já“ v textu tlumočených Kristových slov uvedli s malým písmenem. Tak, jak my chápeme kontext, se slova „Syn Lidský“, přestože si nesou pečeť patriarchátu, vztahují na všechny lidi bez výjimky, proto je také neuvádíme s velkými, ale s malými písmeny.

Krev, která teče vašimi žilami, pochází od Matky vaší, ze Země. Její krev prší z oblaků, tryská jako pramen z lůna Země, zurčí v horských potůčcích, šelestí v listí stromů, zvedá se jako prach nad poli pšenice, dřímá v hlubokých dolinách, palčivě pálí na poušti.

Pevnost kostí našich pochází od Matky naší, Země, ze skal a kamenů Jejích. Těla jejich jsou obnažena a hledí do nebe z vrcholků hor: oni jsou jako obři, kteří spí na svazích pahorků, a jako modly zasazené v pustině: ukrývají se i v těch nejhlubších nitrech Země.

Pružnost svalů našich pochází z těla Matky naší, Země: toto tělo, žluté i červené oživuje plody našich stromů: také poskytuje potravu tryskající z každé brázdy našich polí.

Útroby naše pocházejí z útrob Matky naší, Země: skryty zůstávají očím našim, stejně jako jsou jim skryty hlubiny Země.

Světlo našich očí, sluch našich uší se zrodily z různorodosti barvy a zvuků Matky naší, Země: obklopují nás stejně, jako mořské vlny obklopují ryby a vzdušné proudy ptáky.

Pravdu pravím vám: člověk je synem Matky-Země; a od Ní syn lidský tělo své získává, tak jako tělo novorozeného dítěte roste sajíc z prsů matky své. Popravdě pravím vám: vy jedno jste s Matkou-Zemí: Ona je ve vás a vy jste v Ní. Z ní jste byli zrozeni, žijete díky Ní a do Ní se nakonec navrátíte. Dodržujte proto

Její zákony, neboť nikdo nebude žít dlouhá léta a nebude se radovat každému okamžiku, nebude-li Matku svou ctít a Jejích zákonů dbát.

Neboť váš dech Jejím je dechem, vaše krev Její je krví, vaše kosti Jejími jsou kostmi, vaše tkáň Její je tkání, vaše útroby jejími jsou útroby, vaše uši i oči Její uši i oči jsou.

Popravdě pravím vám, jestliže jen jednou porušíte jediný z Jejích zákonů; jestliže jen jednou poškodíte jediný úd vašeho těla, nevyhnutelně budete postiženi silně a bude pláč a skřípění zubů. Pravím vám: Dokud nebudete dodržovat zákony Matky vaší, nedokážete žádným způsobem uniknout smrti. Ale ten, kdo se rozhodne ctít zákony Matky své, získá za to přízeň její.

Ona uzdraví všechny jeho nemoci a on nikdy znovu neonemocní. Daruje mu dlouhý života a uchrání jej od všeho trápení, ochrání ho před ohněm, vodou i uštknutím jedovatých hadů. Neboť vaše Matka vás zrodila, a Ona také ve vás uchovává život. Ona vám dala tělo vaše a nikdo kromě Ní vás nevyléčí. Blažený ten, kdo svou Matku miluje a spočívá na prsou Jejích!

Neboť dokonce i vzdálíte-li se Jí, vaše Matka vás miluje. A o kolik víc vás bude milovat, jestliže se k Ní vrátíte. Popravdě pravím vám: Veliká je láska Její, větší než vysoké hory, hlubší než ta nejhlubší moře. A toho, kdo svou Matku miluje, Ona nikdy neopustí.

Tak jako slepice chrání svá kuřata, jako lvice svá mláďata, jako kterákoliv matka své novorozeně, stejně tak Matka-Země uchrání syna lidského před vším soužením a neštěstím. Neboť popravdě pravím vám: bezpočet neštěstí a nebezpečí číhá na syny lidské: Belzebub, kníže všech démonů, zdroj všeho zla, číhá v těle všech synů lidských. Je zdrojem smrti, to on plodí všechna neštěstí a skryt za okouzlující maskou pokouší a svádí všechny syny lidské. Slibuje jim bohatství a moc, velkolepé paláce, šaty ze zlata a stříbra, početné služebnictvo a vše, čeho si jen budou přát; slibuje i slávu a úctu, smyslná potěšení a rozkoš, výtečná jídla a hojná vína, hlučné zábavy a dny trávené v nečinnosti a zahálce.

A pokouší tak každého právě tím, po čem jeho srdce nejvíc prahne. A v onen den, kdy se synové lidští stanou nadobro otroky všech těchto marnivostí a všech těchto ohavností, vezme si od synů lidských jako platbu za tyto požitky všechna blaha, která nám Matka-Země poskytla v takové hojnosti. Připraví je o jejich dech, krev, kosti, tkáň, útroby, oči i uši. Dech syna lidského se zkrátí, stane se přerývaným a bolestivým a začne páchnout jako dech nečistých zvířat.

A jeho krev zhoustne a páchnout bude stejně odporně jako voda močálu, zkazí se a zčerná jako smrtelná noc. A jeho kosti se zkříví, zkřehnou, na povrchu zesukovatí a uvnitř se budou rozkládat, a

nakonec se začnou lámat na dva kusy jako kámen padající ze skály. Jeho kůže ztuční a opuchne nadbytkem vody v ní, pokryje se strupy a ošklivými vředy.

Jeho vnitřnosti se naplní odpornými nečistotami, a začnou produkovat hnijící smrduté výtoky, ve kterých se uhnízdí nespočetné množství nečistých červů. Jeho oči budou hasnout, dokud je nezastře hluboká noc: uši jeho ohluchnou a opanuje je hrobové ticho.

A nakonec přijde syn lidský o život kvůli svým vlastním chybám, a kvůli tomu, že se nedokázal naučit ctít zákony Matky své a stále se jen dopouštěl jedné chyby za druhou.

Proto mu byly všechny dary Matky-Země odebrány: dech, krev, kosti, kůže, vnitřnosti, oči a uši a naposled i samotný život, kterým Matka-Země obdařila jeho tělo.

Jestliže však syn lidský uzná své chyby, jestliže bude litovat svých hříchů a zřekne se jich, jestliže se vrátí ke své Matce-Zemi, osvobodí se z drápů Satanových a odolá jeho pokušením, tehdy Matka-Země přijme svého syna, který zbloudil a chyboval: daruje mu svou lásku a pošle k němu své anděly, kteří mu budou sloužit. Popravdě pravím vám: Jakmile se syn lidský vzepře Satanovi, který v něm přebývá, a přestane se podřizovat vůli jeho, ve stejném okamžiku andělé Matky jeho usadí se v něm, aby mu sloužili mocí svou, osvobozující syna lidského z moci Satanovy.

Neboť nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Popravdě buď slouží Belzebubovi a jeho ďáblům, nebo naší Matce-Zemi a Jejímu životu. Popravdě pravím vám: Blažení ti, kteří dodržují zákony života a nekráčí stezkami smrti. Neboť v nich porostou životní síly, které se budou stále více upevňovat a oni uniknou účinku smrti.“

A všichni kolem Něj poslouchali Jeho slova s podivením: Neboť Jeho slova byla plná Síly, a On učil zcela jinak než kněží a zákoníci.

A ačkoli mezitím slunce již zapadlo, nevracel se nikdo z nich do svých obydlí. Seděli kolem Ježíše a ptali se Ho: „Mistře, jaké jsou tyto zákony života? Zůstaň ještě chvíli s námi a uč nás. Chceme naslouchat Tvému učení, a zapamatovat si jej, abychom šli přímou cestou.“

Tehdy se Ježíš posadil mezi ně a řekl: Popravdě pravím vám: Nikdo nemůže být šťastný, jestliže nedodržuje Zákon. A ti druzí Mu odpovídali: „My všichni dodržujeme Mojžíšovy zákony: to on nám dal zákon tak, jak je napsán ve Svatém Písmu.“

I odpověděl jim Ježíš: „Nehledejte Zákon ve vašem písmu. Neb Zákon, to je Život, zatímco písmo je mrtvé. Popravdě vám říkám: Mojžíš nezískal své zákony od Boha v psané podobě, ale Živým Slovem.

Zákon, to je Slovo Života předané živým prorokem živým lidem. Ve všem jsoucím je zapsán Zákon.

Najdete ho v trávě, ve stromě, v řece, v horách, v ptácích, v nebi, v rybách, v jezerech a mořích, ale zejména ho hledejte sami v sobě.

Neboť popravdě vám pravím: Vše jsoucí, ve kterém jest život, je Bohu blíže než písmo zbavené života. Bůh stvořil život a vše jsoucí takovým, že je Slovem věčného života a slouží člověku k Učení o Zákonech pravdivého Boha. Bůh nepsal Své Zákony na stránky knih, ale do vašich srdcí, do vašeho ducha.

Projevují se ve vašem dýchání, ve vaší krvi, ve vašich kostech, ve vaší kůži, ve vašich útrobach, ve vašich očích, ve vašich uších a v jakékoliv i té nejnepatrnější části vašeho těla.

Jsou přítomny ve vzduchu, ve vodě, v zemi, v rostlinách, ve slunečních paprscích, v hlubinách i výškách. Všechny jsou adresovány vám, abyste mohli pochopit Slovo a Vůli živého Boha. Bohužel jste zavřeli své oči, abyste nic neviděli a zacpali jste si uši, abyste nic neslyšeli. Popravdě pravím vám: Písmo je dílo lidských rukou, zatímco život a všechna jeho vtělení jsou dílem Božím. Proč neposloucháte Slova Boha zapsaná v Jeho výtvorech? A proč studujete písma, jejichž písmena jsou dílem lidských rukou a tudíž mrtvá?

„Jak můžeme číst Zákony Boží, jestliže nejsou v písmech? Kde tedy jsou napsány? Přečti nám je přece, tam, kde Ty je vidíš, neboť mi neznáme jiná písma, než

jsou ta, která jsme zdědili od svých předků. Vysvětlí nám Zákony, o kterých říkáš, že když je uslyšíme, můžeme se vyléčit a napravit se.“

Ježíš jim řekl: „Vy nemůžete chápat Slova života, protože přebýváte ve smrti. Temnota halí vaše oči a vaše uši jsou hluché. Přesto vám říkám: Nesmíte svou pozornost upínat na písmo, jehož písmena jsou mrtvá, jestliže svými skutky odvrhujete Toho, Kdo vám ta písmo dal. Popravdě vám říkám: Ve vašich skutcích není Bůh ani Zákony Jeho; nejsou přítomny v obžerství ani v opilosti vaší, ani ve způsobu vašeho života, který promarňujete v nestřídmosti a rozkoši; a ještě méně v hledání bohatství a zejména pak v nenávisti k vašim nepřátelům. To je velice vzdálené pravdivému Bohu a Jeho andělům. Všechno to však vede ke kralování temnoty a vládce všeho zla. Neboť všechny tyto touhy si nosíte v sobě; a proto Slovo Boží a Moc Jeho nemůže do vás vstoupit, protože v sobě nosíte mnoho špatných myšlenek, a také hanebnosti jsou usídleny ve vašem těle i ve vašem vědomí. Chcete-li, aby k vám Slovo Živého Boha a Moc Jeho dokázaly proniknout, neznesvěcujte tělo své, ani vědomí své, neboť tělo je Chrám Ducha a Duch je Chrám Boží. Musíte proto tento Chrám vyčistit, aby se v něm mohl usídlit Vládce tohoto Chrámu a zaujmout v něm Své důstojné místo. Abyste se vyhnuli všem pokušením těla svého a

vědomí svého od Satana pocházejících, uchylte se pod záštitu Nebe Božího.

<...>

Neboť vskutku nikdo nemůže dosáhnout Nebeského Otce, neprojde-li Zemí-Matkou. Podobně jako novorozené dítě, které nedokáže pochopit poučení svého otce, dokud si ho matka nepřitiskne ke své hrudi, nevykoupe ho, nepomazlí se s ním a nepoloží do kolébky, aby usnulo poté, co ho nakrmila. Neboť místo dítěte, dokud je ještě malé, je u jeho matky, a jí se musí podřizovat. Jakmile však povyroste, otec ho vezme sebou, aby s ním pracovalo na poli. Dítě se potom vrací ke své matce pouze v čase oběda či večeře, a tehdy mu otec poskytne svá poučení, aby mu usnadnil pomoc při veškerém počínání svém.

A když otec uvidí, že jeho syn pochopil všechna jeho poučení a zručně zvládá svou práci, předá mu všechno své dobro, aby syn mohl pokračovat v díle otce svého. Popravdě říkám vám: Blažený jest ten syn, který se řídí radami své matky a postupuje podle nich. Ale stokrát blaženější je ten syn, který přijímá rady otce svého a dodržuje je, neboť vám bylo řečeno: „Cti otce svého a matku svou, abys byl dlouho živ na zemi. A já vám říkám, synové lidští: Ctěte Matku svou – Zemi, dodržujte všechny zákony Její, abyste prodloužili své dny na této zemi; a ctěte Otce vašeho Nebeského, abyste zdědili život věčný na nebesích. Neboť Otec

Nebeský je stokrát větší než všichni pokrevní otci z vašich pokolení, jakož i Matka-Země znamená více než všechny pokrevní matky. A v očích Otce Nebeského a Matky-Země je syn lidský ještě dražší než v očích otce svého pokrevního a matky své pokrevní.

A jinou moudrostí jsou naplněna Slova a Zákony Otce Nebeského a Matky-Země než slova a vůle všech otců vašich pokrevních a všech matek vašich pokrevních. A nekonečně větší bude dědictví Otce vašeho Nebeského a Matky-Země: jak Království Života pozemského, tak i nebeského: dědictví lepší než jaké vám mohou zůstat otcové vaši pokrevní a matky vaše pokrevní.

Opravdovými bratry vašimi jsou ti, kdož plní Vůli Otce Nebeského a Matky-Země, ne bratři pokrevní. Popravdě pravím vám: Vaši opravdoví bratři z Vůle Otce Nebeského a Matky Země vás budou milovat tisíckrát více než bratři vaši pokrevní. Neboť od dob Kaina a Ábela, od té chvíle, kdy bratři pokrevní porušili Vůli Boží, není více opravdového bratrstva pokrevního. A bratři se k bratrům svým chovají jako k cizím lidem. Proto pravím vám: Milujte opravdové bratry své z Boží vůle tisíckrát více než bratry své pokrevní.

Neboť Otec váš Nebeský Láska je!

Neboť Matka Země vaše Láska je!

Neboť syn lidský Láska je!

A díky Lásce Otec Nebeský, Matka-Země i syn lidský jedno jsou. Neboť duch syna lidského pochází z Ducha Otce Nebeského a Těla Matky-Země. Buďte proto dokonalí stejně jako Duch Otce Nebeského a Tělo Matky-Země.

Milujte Otce svého Nebeského tak, jako On miluje ducha vašeho.

Milujte také Matku-Zemi svou tak, jako Ona miluje vaše tělo.

Milujte bratry své opravdové tak, jako je Otec váš Nebeský a Matka-Země milují. A tehdy váš Otec Nebeský obdaří vás Duchem svým Svatým a vaše Matka-Země zase Tělem svým Svatým. A tehdy se budou synové lidští jako opravdoví bratři navzájem milovat takovou Láskou, jakou jim darují jejich Otec Nebeský i Matka Země: a tehdy se stanou navzájem pro sebe opravdovými utěšiteli. A až tehdy zmizí z Tváře Země všechna neštěstí a všechen žal a rozhostí se na ní Láska a Radost. Tehdy stane se Země Nebesům podobná a nastoupí Království Boží. A syn lidský přijde v celé své Slávě, aby převzal dědictví své – Království Boží. Neboť synové lidští žijí v Otci Nebeském a Matce-Zemi a Nebeský Otec a Matka-Země žijí v nich.

A tehdy společně s Královstvím Božím přijde konec časů. Neboť Láska Otce Nebeského daruje všem

věčný život v Království Božím. Neboť Láska je věčná. Láska je silnější než smrt.

¹ *A přestože mluvím jazykem lidí a andělů, není-li ve mně Lásky, podobám se jen dunícímu kovu zvonů a drnčícím cimbálům. A přestože předpovídám budoucnost, znám všechna tajemství a všechnu moudrost, mám silnou víru podobající se bouři, i hory přenášející, není-li ve mně Lásky, nejsem ničím.*

A i kdybych rozdal veškeré své bohatství chudým, abych je nakrmil, a dal jim oheň, který jsem dostal od Otce Svého, není-li ve mně Lásky, nepřinese mi to prospěch ani moudrost.

Láska je trpělivá, Láska je něžná, Láska není závistivá. Nečiní zla, nemá potěšení z nespravedlnosti a svou radost nalézá ve spravedlnosti.

Láska vysvětluje všechno, věří všemu, Láska nikdy neztrácí naději, Láska překoná všechno a nikdy se neunaví: co se týká jazyků, tak ty zmizí, co se týká vědění, to přijde.

I nyní máme kousky omylů i pravdy, ale nastoupí plná dokonalost a vše dílčí vymizí.

Když je dítě dítětem, mluví jako dítě, když však dospěje, opustí své dětské názory.

Teď vše vidíme přes temné sklo a s pomocí pochybných pravd. Naše znalosti jsou dnes útržkovité, až však staneme před Tváří Boží, nebude již dílčího vědění, dozvíme se všechno seznávající Jeho učení. I teď existuje Víra, Naděje a Láska, ale největší z těch tří je Láska.

A teď díky přítomnosti Ducha Svatého našeho Otce Nebeského mluvím s vámi jazykem Života Boha

¹ Text vyčleněný kurzívou se dostal do Nového zákona v převyprávění apoštola Pavla: První list Korintským od Pavla, hl. 13.

Živého. Není ještě mezi vámi nikdo, kdo by dokázal pochopit všechno, co vám říkám. A ti, kteří vám vykládají písmo, s vámi hovoří mrtvým jazykem lidí hledajících prostřednictvím lidí jejich nemocná a smrtelná těla.

Proto jim všichni lidé rozumí, neboť jsou všichni nemocní a ve stavu smrti. Nikdo z nich nevidí Světlo Života. Slepí vedou za sebou slepé černými šlépějemi hříchu, bolesti a smrti a nakonec se všichni společně propadají do hlubin smrti.

Mne poslal Otec, abych před vámi zažehl Světlo Života. To světlo se rozhoří samo a rozptýlí soumrak, neboť soumrak zná jen sám sebe a nezná Světlo. Musím vám říci mnohé, ale vy to nedokážete pochopit, neboť oči vaše zeslábly soumrakem a plné Světlo Otce Nebeského by vás oslepilo. Proto nemůžete pochopit vše, co vám říkám o Otci Nebeském, který mě k vám vyslal.

Z toho je možné pochopit, že Ježíš Kristus byl řečeno rusky *jazyčník* (язычник)¹, a řečeno arabsky – súfí. V souladu s tím se v súfismu mnohokrát opakuje, přestože

¹To znamená, že přivandrovalá byzantská hierarchie se celá tisíciletí kryla Kristovým jménem, zatímco překrucovala a vykořeňovala na Rusi jeho učení. A poté, kdy o tom prokazatelně byla uvědoměna si ani ona, ani její bezmyšlenkovití následovníci, ke kterým se tyto informace dostaly, nezasluhují slitování nezávisle na tom, co by se jim dělo. Lež a překrucování musí být vykořeněny po uplynutí určitých kontrolních lhůt, které jim byly Shora poskytnuty k tomu, aby se mohli sami vzpamatovat.

odůvodňováno je různě, tvrzení: «My známe podstatu kříže, zatímco Křesťané jen krucifix¹», str. 428.

Žádný člověk na základě svých životních zkušeností, který má zdravý rozum a jasné vědomí, nemůže popírat pravdivost toho, co bylo řečeno v uvedeném úryvku Dobré zprávy Ježíše Krista Světu. Popírat skutečnost, že jde o Kristova slova, také není důvod, neboť když se to tak vezme, tak text kánonu Bible není o nic důvěryhodnější než uvedený apokryf. A není-li dost dobře možné potvrdit nebo vyvrátit, která z těchto vzájemně se vylučujících věrouk skutečně pochází od Krista, nezbývá než posuzovat smysl toho, co je v nich řečeno a porovnávat ho se životem.

Ovšem popírat pravdivost poučení obsažených v uvedeném apokryfu připisovaných Kristu je přece jen možné a to s neochvějnou horlivostí: odkazováním na nesoulad „nelegitimního“ apokryfu, který se vynořil z minulosti, s legitimními (tj. někým kdysi potvrzenými) kánony „svatého“ písma, s „učením svatých otců“ a dogmatikou. Bude to však projevem zdravého rozumu a jasného vědomí a jednáním v souladu s Blahým Božím záměrem? Jak si kdo odpoví na základě své víry a rozumu na tuto otázku – tak mu také podle jeho víry a rozumu bude Shora oplaceno. A to jak tomu, kdo si na tu otázku odpověděl, tak i tomu, kdo se odpovědi na ni vyhnul: v tomto životě, i po smrti².

«Vše jsoucí, ve kterém jest život, je Bohu blíže než písmo zbavené života. Bůh stvořil život a vše jsoucí takovým, že je Slovem věčného života a slouží člověku k Učení o Zákonech

¹ Je možné si to vyložit dvojím způsobem: zaprvé tím byl myšlen církevní symbol (výrobek dekorativního a účelového umění) a zadruhé mučivá poprava, kterou si přehrávají ve svých duších a přenášejí ji do života jiných lidí, neboť oni sami si do života ze svého srdce přinášejí tuto popravu a svou vírou v ní se stávají jejími oběťmi.

² Poznámka určená skálopevným materialistům: Vaše oblíbená doktrína, že vědomí zmizí, jakmile se zastaví fyziologické procesy ve hmotném těle, které je nosičem nemateriálních informací – vědomí a paměti, je v přímém rozporu s vašimi tak oblíbenými zákony o zachování matérie, energie.

pravdivého Boha. Bůh nepsal Své Zákony na stránky knih, ale do vašich srdcí, do vašeho ducha.»

Toto Boží Jazyčnictví dává smysl následujícím súfijským tvrzením uváděným Idrisem Šáhem.

«Súfí se tradičně považovali za následovníky jednoho jediného učení, jež na sebe bere v závislosti na okolnostech množství různých podob, a je možné ho použít jako nástroj pro rozvoj člověka» Súfismus, str. 50.

«Níže v řádcích básně Džaláleddína Rúmího vypráví její autor o tom, jak se seznamoval s různými náboženstvími (přesnější by bylo říci kulty a věroukami: naše vsuvka) a o svém vztahu k nim:

„Podrobně jsem prostudoval K íž a K es any. Na k íži jsem ji však nenalezl. Pobýval jsem v hinduistickém chrámu i starobylé pagod , ale ani tam nebyly stopy její. Došel jsem až do Herátu a Kandaháru. Hledal jsem ji, ale nebyla naho e ani dole. I rozhodnul jsem se jít až k ho e Káť, tam jsem však našel jen ptáka Anka³. Tak jsem se vypravil do Ka'by. Nebyla tam. Zeptal jsem se na ni Ibn Síná, ale ani filozofie Avicennova⁴ k ní nedosahovala... Pak jsem se podíval do svého srdce a tam jsem ji uvid l, nikde jinde jí nebylo... „

¹ Viz Korán, 4:156 (157-158): «...oni jej nezabili ani neukřižovali, ale jen se jim tak zdálo. <...> naopak Bůh jej k sobě pozdvihl, neboť Bůh je mocný, moudrý!» A nic v textu synodální Bible vydané v ruském jazyce s požehnáním patriarchů Moskevských i veškeré Rusi (minus Ukrajina v posledních letech) nevypovídá o tom, že by Korán v této otázce lhal. Navíc v textech Starého i Nového zákona jsou slova potvrzující a vysvětlující pravdivost popírání Kristova ukřižování, jak o tom vyprávějí „evangelia“ o popravě.

² V této transliteraci se shoduje s názvem písmene arabské abecedy, kterým začíná arabské slov „mluvit“: naše poznámka.

³ Pozn. překl. – Anka (arab.) – vystupují v muslimské mytologii. Jsou to čarokrásní ptáci stvoření Alláhem a nepřátelští k lidem. Má se za to, že stále existují, ale jsou natolik málo početní, že setkání s nimi jsou velice vzácná. Tito ptáci se v mnohém svými vlastnostmi podobají ptáku Fénixovi žijícímu v Arabské poušti (informace převzaty z ruské verze Wikipedie).

⁴ Latinizovaná podoba jména Ibn Síná.

Slovo „ona“ (které je v originále možné chápat jako *o n , o n a n e b o o n o*) označuje skutečnou/pravou/pravdivou realitu» Súfismus, str. 163.

«Ghazálí⁵ usmířil súfismus s Islámem, když dokázal scholastikům (a ve skutečnosti: knihomolům-puntičkářům, kteří se texty Koránu zabarikádovali před životem i před Bohem jako takovými: naše vsuvka), že súfismus není kacířství, ale vnitřní význam náboženství» Súfismus, str. 166.

Abyste pochopili poslední výrok Idrise Šáha o vzájemných vztazích súfích a knihomolů, je nutné podívat se na otázku interakce „jazykových“ a „mimo jazykových“ úrovní lidské psychiky. K tomu je zapotřebí mít (a nemáte-li je, tak se k nim dopracovat) konkrétní představy o tom, jaké místo zastává celková psychická činnost člověka v Objektivní realitě; o možných rozdílech v organizaci procesu individuální psychické činnosti člověka a o jejím řízení; o vzájemných vztazích individuální psychiky člověka a kolektivní psychiky společnosti, ve které žije; o vzájemných vztazích společnosti a každého člověka s mimosociálními procesy v Objektivní realitě.

Bohužel se přitom nedá vyhnout nelehkému rozhovoru o „banalitách“, tj. o takových životních jevech, na které když je nutné zavést řeč, tak většina lidí reaguje, že to je přece všeobecně známo a že „to se rozumí samo sebou“; jestliže je však na ně neupozorníte, tak se stejní lidé, kteří si nepřejí poslouchat o „banalitách“, chovají v životě jako smyslů zbavení, a dělají téměř všechny chyby, kterým by se mohli

⁵ *al-Ghazálí (1058 — 1111)*

vyhnout, kdyby těmto „banalitám“ *skutečně samo sebou rozuměli a toto porozumění by tvořilo základ jejich chování v každodenním životě.*

V podstatě se jedná o to, umožnit každému, aby se dokázal podívat ze strany na individuální „samo sebou se rozumějící“ jako na proces podmíněný všemi společnými jevy života. Objektivní reality a individuálními osobitostmi člověka. Představy o těchto věcech je nutné mít, abyste byli schopni rozlišovat přípustné a nebezpečné varianty naladění individuální psychiky, neboť v závislosti na nich se člověk buď podobá bezmocné kosené trávě, nebo jeho jednání okolním lidem i jeho potomkům přináší neštěstí, nebo jeho jednání v převážně většině životních okolností, do kterých se dostává, naopak přináší dobro.

V závislosti na těchto „naladěních“ individuální psychiky každého člověka (které je možné řídit na základě vlastní libovůle), může být v kolektivní činnosti lidí chyba, které se dopustí jeden, buď předurčeně odstraněna jinými lidmi, takže jejich společná činnost probíhá úspěšně; nebo je naopak tato chyba jednoho člověka doplňována a umocňována chybami jiných lidí, takže jejich kolektivní¹ *vědomá nebo nevědomá* činnost přichází o svou sjednocenost a rozpadá se pod tíhou chyb, aniž by dosáhla svého úspěšného konce, nebo je její výsledek nepřijatelný.

Je obecně známo, že psychika každého člověka vstřebává informace z Objektivní reality přes systém smyslových orgánů a na základě těchto informací a informací, které již má uloženy v paměti, modeluje tuto všem lidem společnou

¹ Přestože se tento latinismus v ruském jazyce ujal, je jeho použití zbytečné, neboť zvyšuje neurčitost smyslu v porovnání s použitím původních ruských slov: kolektivní činnost může být sjednocená nebo nesjednocená, tj. vnitřně konfliktní. Když se použije slovo „kolektivní“, tak kterou z těchto dvou variant činnosti to označuje? – každý si to musí dodatečně domyslet sám.

Objektivní realitu prostřednictvím určitých obrazů a forem předurčených jak geneticky, tak i podmíněných kulturou.

Modelování tohoto druhu tvoří jeden ze základů formování individuálního chování všech lidí ve Všehomíru, které má potom v podstatě za následek, že ve Všehomíru (a nejen u lidí) dochází k těm či oněm změnám ovlivňujícím bytí lidí v okolí daného člověka. Podstata tohoto osobnostního vlivu je podmíněna individuální psychickou činností člověka a zaměřeností změn v jeho psychice. Avšak vzhledem k tomu, že lidí je velké množství a jejich život je doprovázen výměnou pokolení, jsou samozřejmě i všechny výdobytky kultury výsledkem vědomého nebo nevědomého modelování všem společné Objektivní reality v psychickém (vnitřním) světě člověka. Řečené platí pro vše v životě lidí: od drobného každodenního rozhodnutí až do vybudování životního stylu spojujícího všechno lidstvo.

Sjednání lidstva v určitém životním stylu je objektivní daností nezávislou na vůli a záměrech každého z lidí; jinou věcí je, nakolik silné jsou vazby uvnitř společnosti mezi dvojicemi konkrétních lidí (i širšími okruhy lidí), jaká je operační rychlost těchto vazeb a čím konkrétně se projevují. Jestliže je styl života pro samotné lidi nepřijatelný a škodlivý pro biosféru Země, je nutné, aby lidé před tím, než začnou vyvíjet jakékoliv úsilí s vnějším zaměřením, napřed přehodnotili charakter své psychické činnosti a upravili ji. To může platit jak pro jednotlivce, tak i pro společenské skupiny a celé národy.

Pouze v důsledku tohoto druhu cílevědomých změn psychiky dojde i ke změně stylu života, ke změně charakteru plodů, které život přináší, tj. ke změně charakteru reakce Objektivní reality na přítomnost jedince i většího množství

lidí, kteří se v ní nacházejí: «Hledejte především Pravdu Boží a všechno ostatní (z kontextu – pozemská blaha) vám bude přidáno» Nový zákon (Matouš 6:33); «Bůh nezmění to, co je <probíhá> s lidmi, pokud lidé sami nezmění to, co je v nich» Korán, 13:12 (11).

Samotné modelování všem společné Objektivní reality v psychice člověka je výsledkem zaprvé – geneticky podmíněné *citlivosti* psychických možností každého, kdo se narodil; zadruhé – výchovného vlivu na člověka jak kultury zděděné po předcích, tak i okolních lidí, který člověk vnímá bezmyšlenkovitě, a v jehož důsledku se tak „sama o sobě“ formuje psychická kultura jeho osobnosti: kultura vycit'ování Objektivní reality, kultura porozumění Objektivní realitě a kultura jejího přeměňování; zatřetí – aktivního vědomého formování osobnostní psychické kultury v procesu vyhodnocování kulturního dědictví předků a životních zkušenosti jak svých vlastních, tak i zkušeností celé společnosti, které jsou člověku známy¹.

Člověk se přitom střetává se dvěmi kvalitativně rozdílnými informačními toky: s informacemi, které do jeho psychiky přicházejí bezprostředně přes smyslové orgány z životních jevů; a s informacemi o životních jevech, které také vnímá přes smyslové orgány, ale už ne bezprostředně, ale zprostředkovaně: z jejich popisů od jiných lidí prostředky kultury, která je společná určitému množství lidí (či subkultury, nejde-li o kulturu spojující celou společnost).

Je tedy třeba si uvědomovat, že *životní jev jako takový* a jeho model v psychickém světě člověka nejsou jedno a to samé; stejně jako popis životního jevu (nebo výmyslu) není

¹ V životě reálných ojedinělých „Mauglí“ dochází k přerušení tohoto procesu po první etapě; a početně převládající většina se v zřídkačasných obdobích svého života dokáže dobrat až ke třetí etapě. Ale právě ta třetí etapa je z hlediska jazyčnictví (súfismu) normou lidského života ve Světě po jeho upadnutí do hříchu.

tím stejným životním jevem (nebo výmyslem). No a kromě toho je i psychický svět každého člověka a jeho činnost v něm – také jedním z množství svébytných životních jevů ve Všemohíru a popis těchto jevů jedním z množství jejich možných popisů.

V základu psychického světa každého člověka leží odraz objektivních obrazů zachycených z Objektivní reality bezprostředním způsobem především na mimojazykovou úroveň¹ jeho psychiky. Zatímco vyjádření subjektivních mimojazykových obrazů prostředky kultury, tj. lidskými „jazyky“ v obecném smyslu slova „jazyk“² přijatém uvnitř společnosti jako označení prostředku předávání informací mezi lidmi ve společnosti, je ve vztahu k „mimojazykové“ psychické činnosti až druhotné.

Ústní a písemná řeč je pouze jedním z množství „jazyků“ vyvinutých v kultuře. Všechny „jazyky“ vyvinuté v kultuře (nebo v nějaké subkultuře) slouží v životě společnosti jako prostředky začleňující jinak celkem vzájemně izolované (rozhraničené) psychické světy množství lidí do souhrnného systému. Některé pojmy neměnně existují po celou dobu života člověka, jiné se rodí a okamžitě umírají, neboť jsou nadále nepotřebné. Množství obrazů „mimojazykových“ úrovní psychiky početně převyšuje množinu „slov“ „jazyků“, proto je význam pojmů jedněch a těch samých „slov“ ve větší či menší míře podmíněn vnějšími okolnostmi, náladou

¹ Dítě ještě neumí mluvit, ale již určitým způsobem myslí. Lidé, kteří jsou od narození hluchoněmí, si uchovávají schopnost mimolexikálního myšlení do konce života, nenaučí-li se zápasit ústní a písemné řeči jinými způsoby (bez použití sluchu), neboť nic jiného neznají. Skutečnost, že většina „přemýšlí ve slovech“, tj. lexikálně – je pouze viditelná „nadvodní“ část „ledovce“ procesu myšlení.

² Zde i dále slova *jazyk*, *lexika* apod. označené uvozovkami označují „jazyk“ v obecném vnitřním společenském smyslu tohoto slova – tedy prostředek sloužící k předávání informací mezi lidmi ve společnosti rozvinutý v kultuře. „Jazyk“ v uvozovkách s velkým písmenem a podtržený označuje jazyk, jehož prostřednictvím probíhá informační výměna, nadřazený koloběh informací v mezích lidské společnosti na základě „jazyků“ její kultury. Jinými slovy „Jazyk“ je souhrnem jazyků Jazyčnictví, o kterém Ježíš mluvil jako o Slově věčného života zapsaném bez výjimky ve všem, co Bůh Živý stvořil. A „jazyky“ jsou v tomto pojetí podmnožinou „Jazyků“ rozšiřující se v míře rozvoje kultury do geneticky předurčené plnosti množiny „jazyků“ lidí.

člověka, jeho osobnostní kulturou „pronášení slov“ a „vnímání slov“ pronesených jinými lidmi.

Ale „jazyky“ nejsou základem vnitřního psychického života lidí; „jazyková“ úroveň psychiky je povrchová, a když se odtrhne od ostatních „mimojazykových“ úrovní psychiky, začne být pro člověka příznačné myslet výlučně „slovy“ aniž by jim přiřazoval obrazy, které by vedly k jejich pochopení; bohužel tento způsob myšlení v holých „slovech“ odtržených od veškerého zbylého světa v naší kultuře převládá.

Pojem (jako životní jev, který je vlastní individuální – *a ne kolektivní* – psychické činnosti člověka¹ a stabilně v ní existuje po dobu trvání určitého časového intervalu, po jehož uplynutí může zmizet nebo se změnit) je vzájemně podmíněná jednota „mimojazykového“ subjektivního obrazu v psychice konkrétního jedince a „slov“ jednoho z „jazyků“ rozvinutých v kultuře společnosti spojující podle „jazykového“ příznaku lidi do různorodých množin; právě proto je „slovo“ (i slovo, jmenovitě) bez obrazu, který by se na něj pojil, holé a prázdné. Pojem označující cokoliv (životní jev a nebo² výmysl), který vznikne v psychice jednoho člověka, může být šířen ve společnosti, tj. pronikat do psychiky dalších lidí převážně³ prostřednictvím

¹ Která je širší než pouhá činnost z psychiky abstraktně vyčleněného intelektu.

² Mluvnických pravidel pro psaní i ústní řeč může být v jednom a tomtéž jazyce několik: to, co je v jednom mluvnickém pravidle považováno za spojku „anebo“ může být podle jiných pravidel vnímáno jako chybný zápis dvou logických spojek „a“ a „nebo“, jejichž role přešla v obecně přijaté mluvnici ke spojce „anebo“, přičemž vymizelo, že toto všeobecně vžitě „anebo“ v logice znamená i „a“, i „nebo“ zároveň. Spojka „anebo“ je ve všeobecně vžitě mluvnici zapomenuté „a nebo“. Poukazuje na to konkrétně ta okolnost, že ve všeobecně vžitě mluvnici jsou „anebo“ a „neboli“ (a zřídka kdy používané „neb“) synonyma, zatímco smysl „a nebo“ lišící se od „neboli“ nemůže být ve všeobecně vžitě gramatice předán jedním slovem. To znamená, že všeobecně vžitá mluvnice ruského jazyka z roku 1918 je bez smyslu a foneticky bez obsahového významu: nepojí se s kulturou myšlení a v mnohých případech brání přesnému předání smyslu.

³ Tou nepřevládající cestou šíření pojmů ve společnosti je stejnorodost psychické kultury různých lidí střetávajících se v životě s jednou a tou samou problematikou. Nejde o unifikaci osobností ve společnosti, neboť životní zkušenosti a zaměření každého jedince tím neztrácí na své osobitosti. Jde o to, že způsob, jakým budou řešit stejné problémy za shodných okolností, se v mnohém může ukázat jako velmi blízký. A nezáleží přitom na tom, nakolik jsou si podobní, ale na tom, nakolik jejich reakce odpovídají situaci a zaměření průběhu událostí: v celém tom množství možných řešení problému je obvykle podmnožina těch v určitém smyslu nejlepších možných řešení dost omezená. A dokonalost psychické kultury jedince se neprojevuje ve své odlišnosti od jiných, ale ve schopnosti maximálně se přiblížit k nejlepšímu řešení reálného životního problému (což určitě není náplní intelektuálních televizních show typu „Co? Kde? Kdy?“ a jejich životních analogů). *Pozn. překl. S použitím metody brainstormingu tým ze šesti hráčů – „odborníků“ – hledá po dobu jedné minuty správnou odpověď na jakoukoliv otázku položenou televizními diváky. Za správnou odpověď dostane tým odborníků bod a za nesprávnou zase jejich protivníci – tým televizních diváků. Vyhrává tým, který jako první získá šest bodů.

„jazykových“ prostředků kultury. V řadě případů více či méně široký okruh lidí vytváří pro takové šíření nových pojmů i nový „jazyk“, neboť v „jazycích“ rozvinutých v kultuře nejsou slova, která by mohla vyjádřit jejich chápání světa.

Jestliže se člověk učí slova, aniž by jim byl schopen přiřadit obrazy/porozumět, a nebo ze sebe chrlí „slova“ bez obrazů/aniž by jim rozuměl, neliší se ničím od magnetofonu¹. Přestože ta „slova“ mohou být skutečně moudrá, nemění to nic na tom, že on sám zůstává hlupákem; a přestane jím být až poté, kdy si za všem společnými (a nebo novými) „slovy“ představí své „mimolexikální“ subjektivní obrazy objektivních životních jevů. To samé platí i pro obrazy *výmyslů, které do Všehomíru vysílá* jak on, tak i ostatní lidé. A vztahuje se to bez výjimky na všechny „jazyky“ rozvinuté v kultuře lidstva: od mimiky, tanců, ústní řeči až po specializované „jazyky“ vědních oborů.

To, co zde bylo řečeno o „slovech“, není žádnou novinkou, již starověký zen-buddhistický učitel Daie v dopisu varoval svého žáka:

«Mezi následovníky Zena se teď šíří dvě chyby a to jak mezi laiky, tak i mezi pokročilými. Jednou chybou je, domnívá-li se člověk, že ve slovech jsou ukryty podivuhodné věci. Ti, kteří si to myslí, se pak pokoušejí naučit se co nejvíce slov a pořekadel. Druhou chybou je opačný extrém, kdy člověk zapomíná, že slova jsou prstem ukazujícím na Měsíc. Slepě věří pokynům súter,

¹ «Lidé prodávají mluvící papoušky za velké peníze, aniž by se kdy zamysleli nad tím, jak cenný by byl myslící papoušek», z aforismů súfího Nasredina, *Súfismus*, str. 124. Budeme-li za klíčové slovo v této větě považovat slovo „myslet“, které je vztaženo jak k lidem, tak i k papouškům, tak ztotožníme-li si to s nemyslicími lidmi, bude tato věta pojednávat výlučně o papoušcích: přestože jedni budou svým tělesným vzezřením ptáci a druzí lidé. Jak lehce se žije člověku mezi lidem podobnými papoušky? Vždyť civilizace člověkopodobných papoušků je nebezpečná jak sama sobě, tak i veškerému svému okolí.

kde je řečeno, že slova brání správnému pochopení pravdy Zena a buddhismu. Tito lidé odvrhují všechno, co souvisí se slovy a jenom sedí se zavřenýma očima a kyselými obličejí jako nebožtíci.»

Běda tomu, kdo si splete «prst» s „Měsícem“¹, nebo bude považovat neexistenci „ukazujícího prstu“ za neexistenci „Měsíce“.

Konkrétní lidé se můžou vzájemně pochopit jen natolik, nakolik přesně *každému z nich* společné „jazykové“ prostředky a kultura použití „jazyků“ umožní správně přiřadit své subjektivní „mimolexikální“ obrazy životních jevů všem společného Všemohámu, jež jsou vlastní jeho psychickému světu, k subjektivním „mimolexikálním“ obrazům toho druhého; a nakolik je „posluchač“ schopen vybavit si při „rozhovoru“ s ním aktivní fragmenty pojmové základny svého spolubesedníka, tj. „uvidět“ za jeho „slovy“ subjektivní „mimojazykové“ obrazy a za nimi potom „uvidět“ i prvotní obrazy Objektivní reality jako takové.

Ale dokonce i v případě, že si lidé vzájemně plně porozumí, nemusí jejich „mimolexikální“ obrazy odpovídat objektivním obrazům Reality. Za příklad mohou posloužit chyby v popisech z minulosti: Země je placatá pod křišťálovou klenbou nebes; a ze současnosti: rychlost světla je nejvyšší možná rychlost, teorie relativity je pravdivá, přestože od poloviny padesátých let 20. století astrofyzikové

¹ V této souvislosti je pro Rusko aktuální výrok akademika I. Pavlova, který v roce 1932 poznamenal: «Musím zde vyjádřit svůj smutný názor na ruského člověka, který má tak slabý mozkový systém, že není schopen vnímat skutečnost jako takovou. Existují pro něj pouze slova. Jeho podmíněné reflexy nejsou koordinovány se skutky, ale se slovy.»

Podle našeho názoru toto jeho hodnocení ani dnes neztratilo nic na své aktuálnosti s ohledem na velkou část Rusů. Jenom se domníváme, že problém není ve slabosti „mozkového systému“ jako hmotného útvaru, ale v tisíciletém ohlupujícím vlivu kultury založené na Bibli plné vnitřních protimluvů a na biblickém projektu protirečícímu Světu i Bohu. Uvěří-li člověk všem těmto protimluvům, roztrhá to jeho intelekt jako proces na cucky a dojde k odtržení slov od života jako takového. Lidé žijí ve světě slov, která jsou odtržena od života jako takového, a kvůli tomu je svět pustošen a dochází v něm k nepokojům.

Viníkem tohoto stavu psychické (duchovní) kultury na Rusi je hierarchie Pravoslavné církve.

zaznamenali fakta, kdy byly získány informace od vzdálených hvězd s rychlostmi mnohokrát převyšujícími rychlost světla¹, která je podle výchozí teze teorie relativity prý maximální možná.

A nutnost, aby si lidé vzájemně důkladně rozuměli a kultura², v jejímž základu leží použití „jazyků“, byla bezpečná, nás přivádí k problému popisů jak všem společné Objektivní reality, tak i psychického (vnitřního) světa všech jednotlivých lidí.

Problém popisů existující ve společnosti je ve své podstatě problémem formování „jazyka“ potřebného pro kódování informací a pěstování kultury *smysluplného, uvědoměle účelného* použití tohoto „jazyka“ (na „Měsíc“ je možné ukázat jak „prstem“, tak i „vytím“: otázkou zůstává pouze to, co z toho bude lépe pochopeno). Tento problém není nový, ale to, co bylo dříve řečeno o „jazycích“, je nutné zahrnout do kontextu „Jazyka života“ tvořícího souhrn „jazyků“, což nás vede k tomu, že musíme nevyhnutelně určité věci zopakovat, aby si čtenáři mohli vytvořit nezbytné smyslové vazby s tím, co se dříve „rozumělo samo sebou“, tj. bylo implicitní.

Všehomír jako takový existuje v Bohem dané míře jako trojjedinost «matérie³-informace⁴-míry⁵»: to je Objektivní

¹ Viz: N. A. Kozyrev – *Astronomická pozorování prostřednictvím fyzikálních vlastností času: 1. Výběr z prací, část třetí, Příčinná mechanika*, str. 379, 380. Vydavatelství LGU Leningrad 1991; 2. *Práce ze sympozia konaného u příležitosti zprovoznění 2,6 metrového teleskopu Bjurokanské astrofyzikální observatoře, Bjurokan, 5.-8. října 1976, Jerevan, 1977*, str. 209-227.

² Kulturou se v této práci rozumí veškerý souhrn geneticky neděděných informací předávaných ve společnosti od pokolení k pokolení.

³ „Něco“, z čeho je vytvořen Všehomír a co mezi sebou objektivně vstupuje do interakce v podobě různých fragmentů Všehomíru.

⁴ Objektivní obrazy, to jsou „obrazy“, které jsou nemateriální a při svém přenosu z jednoho materiálního nosiče na jiný nemění svou objektivní kvalitu. Každý takový obraz zůstává stejný nezávisle na tom, zda je zaznamenán v přírodě, na obraze, soše, fotografii nebo v psychice člověka. Informace je objektivní, ale její vnímání je subjektivní stejně jako následné vyjádření jejího vjemu.

⁵ Míra – 1) matrice možných stavů matérie – nosiče informací-obrazů – a 2) objektivní systém kódování informací-obrazů v celém Všehomíru. Takže prostor a čas nejsou prázdnými nepoznatelnými schránkami materiálního Všehomíru, ale dva druhy souměřitelnosti jeho fragmentů, které jsou vlastní Všehomíru, tj. produkty fragmentů Všehomíru.

realita¹. Již před více než 1300 lety o tom bylo v Koránu řečeno následující: «Bůh všechny věci stvořil a každé její míru určil» (25:2; podtržené v jiném překladu: „...a předurčující předurčil bytí její“, což nám umožňuje v míře vidět také předurčenost bytí všeho, co bylo stvořeno).

Když člověk vnímá Objektivní realitu, vznikají u něj v duši j a k é s i j e h o *individuální („mimojazykové“) obrazy*² podmíněné jak charakterem objektivních obrazů reality (tj. „Jazykem“), tak i vývojem člověka (i jeho rozpoložením, naladěním, duševním stavem v procesu) v okamžiku vjemu informace z Objektivní reality. Individuální, subjektivní obrazy již jako součást vnitřního (psychického) světa člověka nabývají uvnitř něho do určité míry samostatnou stabilní a nevratnou existenci; nevratnou v tom smyslu, že nemohou být vymazány z psychiky samotným člověkem ani jinými lidmi: je pouze možné po přehodnocení uplynulých a aktuálních událostí a také záměrů do budoucna následně jim přidat jiný význam a spojit je s jinými objekty psychického světa člověka.

Subjektivní obrazy, které jsou druhotné ve vztahu k těm objektivním, v duši člověka statisticky uspořádaně a pravděpodobnostně předurčeně produkují množství pojmů v míře toho, jak člověk vyhodnocuje realitu a vymezuje si ve svém vnitřním světě subjektivní „mimojazykové“ obrazy, které jsou mu vlastní, a spojuje je se „slovy“ „jazyků“, jež se v kultuře vyvinuly.

V průběhu *procesu*, po jehož ukončení nový pojem získá uvědomělou určitost, neumožňuje systém vymezování subjektivních „mimojazykových“ obrazů vnitřního světa

¹ V této práci se Objektivní realitou rozumí v souhrnu Bůh a stvořený Všemohr. V duši každého člověka má své místo subjektivní obraz objektivního Boha pravého; jinou věcí však je, čím konkrétně je pod vlivem kultury a subjektivní libovůle každého zaplněno.

² V terminologii západní esoterické tradice jsou to „myšlenkové formy“.

člověka, aby si jeden subjektivní obraz ztotožnil, nechal ho splynout či zaměnil s jinými; přestože jednomu a tomu samému životnímu jevu může v psychice člověka současně odpovídat několik rozdílných obrazů, které mohou odrážet různé hrany stejného jevu nebo jeho vzájemné vazby s jinými jevy. Tento proces vymezování obrazů probíhá „automaticky“ nevědomě, ale když se v *hierarchicky organizované lidské psychice* dostane na úroveň vědomí, začne člověk hledat prostředky, kterými by vyjádřil obrazy, jež získaly určité hranice vlastní jeho vnitřním „mimojazykovým“ úrovní psychiky a: buď je nalezne v jednom ze stávajících „*jazyků*“; nebo vytváří nová „slova“ a „*jazyky*“ – tedy prostředky pro vyjádření svých vnitřních obrazů, a zpřístupňuje tak ostatním lidem to, jak on sám chápe a popisuje svou vnitřní i všem společnou vnější realitu. Kultura společnosti, která je produktem *souběhu individuální tvůrčí činnosti*¹ každého z množství lidí buď nové „jazyky“ přijme nebo je z různých příčin odmítne:

- kvůli jejich skutečné naničovosti (jako esperanto očividně nedokázalo proniknout do kultury a to i přesto, že bylo v tomto směru vyvíjeno cílevědomé sponzorské úsilí);
- kvůli tomu, že sama společnost nedozrála k tomu, aby „jazyk“ dokázala používat (trvalo to více než sto let, než se aparát teorie pravděpodobnosti a matematické statistiky stal součástí základního matematického kurzu a není to tak ve všech vysokých školách, kde by to mohlo kvalitativně pozdvihnout úroveň vzdělání; a ještě ani dnes ho v mnohých případech, kde by mohl přinášet

¹ Jestliže ze společnosti vymizí individuální tvořivost, přestane existovat i ta kolektivní, a kultura se změní v „gramofonovou desku“, která se časem kvůli svému nesmyslnému přetáčení vydře. Jinou věcí je, zda individuální tvořivost množství lidí vyprodukuje pospolitou společensky prospěšnou činnost, a nebo změní společnost v nemyslicí stádo, a nebo povede k vnitřně rozvrácené a lidi rozeštvávající protiřečící si činnosti - ke schizofrenii mimo zdi psychiatrické nemocnice.

užitek, při své práci nevyužívají ani ti, kteří se tento „jazyk“ naučili).

Ve výsledku tohoto *přirozeného* procesu interakce „mimojazykových“ a „jazykových“ úrovní individuální psychiky člověka vzniká na úrovni vědomí pojmová základna, tj.: <vymezené subjektivní „mimojazykové“ obrazy vnitřního (psychického) světa> + <„jazykové“ konstrukce zaměřené na vnější svět, adresně¹ spojené se subjektivními „mimojazykovými“ obrazy vnitřního světa>. Pojmová základna je individuální prostředek skladující obrazy (informace) nekonečné Objektivní reality v konečné lidské psychice. Pojmy mohou být v závislosti na individuální kultuře „vedení skladu“ buď roztržštěné ve stabilně se přeskupujícím *nepředvídatelném* kaleidoskopu, na jehož základě není v důsledku jeho nepředvídatelnosti modelování Objektivní reality za mnohých okolností možné provést s bezpečnou úrovní kvality; nebo mohou mít podobu celkem stabilní „mozaiky“, na jejímž základě je možné provádět modelování průběhu událostí v Objektivní realitě v toku událostí podle psychologického času, který je vlastní danému člověku (a který může jak předbíhat, tak i zaostávat za časem Všemíru). Proto je potom někdy možné předvídat budoucnost a řídit ji, a také si na základě úsudku rekonstruovat minulost; pojmová „mozaika“ není neměnná, ale mění se „sama o sobě“ nevědomě a nebo účelově vědomě v případě, že chování postavené na předchozím chápání světa nevede v životě navzdory modelování průběhu událostí ve vnitřním světě k přijatelným výsledkům.

Jestliže „mozaikové“ pojmové zrcadlo psychického světa poskytuje o průběhu událostí v Objektivní realitě zkreslené

¹ Přičemž adresnost se může měnit v závislosti na subjektivní kultuře myšlení a vyjádření myšlenky v každé z konkrétních situací prostřednictvím „volby slov“ v každém z „jazyků“.

představy, je možné, že bude nutné tuto „mozaiku“ roztríštit do „kaleidoskopu“, a pak znovu poskládat pojmovou základnu jiným způsobem (v opačném případě nezbyde než sklízet plody zkreslených představ o Objektivní realitě). Kvůli osobitostem kultury, ve které žijeme, je určitá „kaleidoskopičnost“ pojmové základny přítomna vždy, pokud je však tato „kaleidoskopičnost“ vnímání světa přílišná, je nutné se jí zbavovat, aby bylo v Životě možné zajistit sobě i svému okolí bezpečnost. Člověk, který vzdorovitě úmyslně nebo bezmyšlenkovitě lpí na „kaleidoskopičnosti“ svého vnímání světa nemůže pocítit Lásku, stejně jako Lásku nemůže pocítit ani nositel uceleného, ale překrouceného vnímání světa. Uvědomte si tedy, o co větší škodu způsobují ti, kteří napomáhají šíření psychické kultury postavené na „kaleidoskopičnosti“ a zkreslenosti celkového vnímání světa.

Ve snaze porozumět cizím popisům probíhá proces nastavení vzájemných vazeb „jazyky“ + *obrazy* „mimojazykových“ *úrovní psychiky* v opačném pořadí:

S ohledem na „jazykové“ formy daného popisu (sdělení) je nutné vytáhnout z vlastní pojmové základny již existující obrazy a prostřednictvím „jazykových“ konstrukcí a postupů „mimojazykových“ *obrazových shod* je spojit s veškerou zbylou pojmovou základnou a navíc zaplnit i pojmové mezery.

Kvůli tomu je nezbytné do skládanky doplnit chybějící pojmy¹ a spojit je s mozaikou pojmové základny, abyste neupadli do „kaleidoskopického idiotismu“. Jinými slovy, známé („mimojazykové“, tj. „Jazykové“, které jsou dostupné

¹ «Mnohé věci jsou nám nepochopitelné ne proto, že náš rozum je slabý, ale proto, že jejich podstata nezapadá do okruhu našich pojmů» Kozma Prutkov, Rusko, 19. století, literární osoba v mnohém podobná Nasredinovi v muslimské kultuře.

konkrétnímu člověku) subjektivní obrazy Objektivní reality a/nebo¹ nově vytvořené (které si člověk nově představil a dříve nebyly jeho psychice vlastní) subjektivní „mimojazykové“ obrazy je nutné s i spojit s „jazykovými konstrukcemi“ sdělení.

Přitom však může být nedostatek obrazotvornosti, v jejímž důsledku nedojde k vytvoření všech chybějících „mimojazykových“ obrazů, což je potom příčinou stále přetrvávajících pojmových mezer, z čá s t i v životě kompenzován dodržováním gramatiky „jazyka“. Toto tvrzení je tím pravdivější, čím více vrstev má „jazyk“ jako kódový systém.

Ve výsledku vzniká na základě ujasnění si smyslu „jazykového“ sdělení ve vnitřním světě subjektivní – *mravně podmíněná* – představa o průběhu procesů v Objektivní realitě. Tvorbou představ (ve smyslu blízkém k jevištnímu představení) probíhá modelování Objektivní reality, kde jako „herci“ vystupují pojmy psychického světa člověka aktivované sdělením. Vytváření představ probíhá minimálně na dvou úrovních lidské psychiky: „jazykové“ a obrazové „mimojazykové“. Vědomí může být přístupná převážně jedna z těchto úrovní, nebo se mohou dost jasně projevovat obě dvě současně: vše je určováno osobnostní kulturou psychické činnosti člověka. Přitom může být nedostatek obrazů zčásti kompenzován dodržováním „jazykové“ gramatiky, neboť „jazykové“ konstrukce plní roli „mostů“ (spojení) mezi stávajícími obrazy a nedostatek „slov“ (a dalších „jazykových prostředků“) jednoho „jazyka“ může

¹ To je ekvivalent uvědomělého použití „a nebo“ v současné nesmyslné gramatice.

zčásti být kompenzován „jazykovými prostředky“ jiných „jazyků“¹ a obrazy „mimojazykových“ úrovní psychiky.

To znamená, že je individuální psychická činnost člověka, který sám o sobě představuje jednu částčku společnosti a částčku Všemohíru, spojená se svého druhu „kaskádou“ informačních „transformátorů“ vymezených dále v popisovaném informačním systému dvojtečkami:

<obrazy všem společné reality („Jazyk života“ – informační složka trojjedinosti matérie-informace-míry, jak při bezprostředním vnímání životních jevů, tak i při jejich zprostředkovaném vnímání přes kulturní památky a komunikaci s jinými lidmi)> : <systém smyslových orgánů člověka (hmotný, tj. tělesný i biopolní, duchovní), který má osobnostně podmíněné parametry odvíjející se od genetiky a naladění> : <vnitřní „mimojazykové“ obrazy psychického světa člověka, o jejichž podmíněnosti kulturou společnosti a individuální činností se mluvilo dříve> : <subjektivní pojmová základna člověka podmíněná jeho životem a individuální činností> : <různorodé „jazyky“, které se v kultuře vyvinuly samy o sobě jako prostředky, kterými lidé vyjadřují své vnitřní obrazy v komunikaci s jinými lidmi, kterými jsou předávány pojmy z psychického světa jednoho člověka do psychického světa jiných lidí a v závislosti na tom je potom jednota společnosti podporována stejnorodým chápáním toho, co se děje, nebo se naopak bortí, pokud se tato stejnorodost vytrácí> : <psychický svět jiného člověka, pro kterého je psychický svět toho prvního člověka jedním z objektivních obrazů všem společné reality>.

Tato kaskáda „informačních transformátorů“ (*n<e>pe-образ-ователей / pře-obraz-ovačů* , tj. *prostředků přenášení*

¹ Podobně jako když člověk mluví cizím jazykem a když nezná některá slova, tak se uchyluje k jazyku gest a vkládá do své řeči slova z rodného jazyka v naději, že cizinec si sám tato slova doplní a dokáže pochopit, co se mu pokouší sdělit.

a přeměny obrazů, řekneme-li to rusky respektive česky) obsluhuje proces veškeré individuální lidské činnosti, která stylem „to se rozumí samo sebou“ probíhá ve společnosti a vnáší do něj svou individuální svébytnost¹:

<Odraz informací Objektivní reality ve vnitřním světě (v psychice) člověka, který je součástí všem společné reality> ; <Modelování průběhu událostí v Objektivní realitě ve vnitřním světě> ; <Poznání jako potvrzení nebo odmítnutí shody subjektivního modelování (na základě „mimojazykových“ obrazů a pojmů) s objektivním průběhem událostí v Objektivní realitě> ; <Působení na svůj vnitřní a také na vnější svět vycházející z vnitřního světa člověka>.

Ve své podstatě je tento proces <Přeměnou Všehomíru v mezích Vyššího předurčení, ke které dochází během lidské činnosti realizované jak ve vnitřním (psychickém) světě, tak i ve vnějším, všem společném Světě>. A je samozřejmé, že z této individuální vědomé a nevědomé činnosti množství lidí se potom v návaznosti pokolení skládají dějiny lidstva.

Část prvků kaskády „informačních transformátorů“ se nachází v bezprostředním dosahu každého člověka; část jich je kolektivním výdobytkem lidí; část jich leží mimo dosah možného individuálního nebo kolektivního působení na ně. Ale ty z nich, které se nacházejí v bezprostředním dosahu člověka a společnosti jako celku, určují svým naladěním a organizací styl života, sjednocenost nebo nesjednocenost kolektivní činnosti, a také charakter činnosti lidí měnící Všehomír a v důsledku i charakter reakcí celkové Objektivní reality na člověka. To znamená, že v tomto procesu člověk rozhoduje o tom, zda bude kompatibilní se Všehomírem.

¹ Čím méně se to projevuje, tím více se společnost podobá anonymnímu stádu. Avšak svébytnost osobnosti může nejen doplňovat plnost činnosti jiných lidí ve společnosti (v maximálně širokém kolektivu), ale také ničit proces společné činnosti lidí. Spojení anonymů ve stádo není dobré, ale i svébytnost osobnosti ničící vlastními výmysly kolektivní činnost je pohromou.

Některé z bohosloveckých škol tvrdí, že Všemomír je jako Boží výtvar dokonalý, a proto nejsou žádné jeho změny potřebné a z toho potom vyvozují, že snaha o dosažení jakýchkoliv změn v něm je již svou podstatou hříšná. Jenže toto tvrzení se vyhýbá otázce: V jaké kvalitě je Všemomír dokonalý a s jakým cílem byl vytvořen?

Apokryf, který již dříve církev odvrhla, tvrdí: *«Vše jsoucí, ve kterém jest život, je Bohu blíže než písmo zbavené života. Bůh stvořil život a vše jsoucí takovým, že je Slovem věčného života a slouží člověku k Učení o Zákonech pravdivého Boha. Bůh nepsal Své Zákony na stránky knih, ale do vašich srdcí, do vašeho ducha.»*

Je těžké představit si učení (ne v podobě souboru pravidel, které je třeba se nabířovat, ale jako proces), které by se omezovalo na rozjímání bez aktivní tvůrčí různorodé činnosti. Přeměny vnášené do Všemomíru, ale i záměry realizovat nebo nerealizovat přeměny, a nebo jim bránit, mohou skutečně být hříšné. Ale cožpak je potom aktivní činnost odstraňující nedokonalosti dříve vyprodukované hříšnou činností ve Všemomíru, který je dokonalým *prostředkem* určeným k tomu, aby se v něm «člověk Učil o Zákonech pravého Boha»; činností stojící v cestě tomu, aby do světa vstupovala nová hříšnost také hříšná? Nebo je naopak hříšná netečnost v rozjímání a laxní přihlížení bezbožnému zlu?

To jsou ty otázky, na které si nepřejí odpovídat ti, co si povšechně rádi podebatují na téma hříšnosti znalostí a činnosti vedoucí ke změnám. Hříšnost je vždy konkrétní ve svých všem viditelných projevech i v záměrech před ostatními lidmi ukrývaných a *neurčitá hříšnost „povšechně“ je produktem lidského „bohosloví“*.

Přeměna Všehomíru, ke které dochází v průběhu vědomé a/nebo nevědomé lidské *určité* činnosti, probíhá buď v souladu s blahým Božím záměrem, nebo na základě vlastních výmyslů konfrontačně vůči Bohu v mezích dopuštění, které je Shora poskytováno po *předurčenou* dobu poskytnutou k tomu, aby bylo možné se vzpamatovat, kát se a začít *určitým způsobem* žít jinak.

V hromadné¹ statistice života společnosti tvoří toto vše dohromady společenskou kulturu psychické činnosti, která je vlastně souhrnem vnitřní i vnější interakce individuálních psychických kultur všech jednotlivců (kultury smyslově vnímat Objektivní realitu, kultury myšlení, tj. porozumění tomu, co je člověk schopen svými smysly vnímat a kultury vyjádření subjektivního smyslu v komunikaci s jinými; která ve společnosti buď vyvolává, nebo maří vzájemné pochopení). To znamená, že nynější stav kultury je podmíněn individuálními kulturami každého z množství lidí tvořících společnost a tím, jak každý z těchto lidí vyhodnocuje kulturní dědictví předků v průběhu procesu jeho osvojování. Kultura utváří styl života, ve kterém se projevuje genetika a *určitá vypracovaná* kultura společnosti; kultura také plodí kolektivní psychiku včetně kolektivního rozumu².

Jedná se o společné bohatství všech těch, kteří jsou součástí *určité kultury psychické činnosti* v množině takového druhu kultur a jejich kultura je tím vyšší a dokonalejší, čím menší je u člověka zkreslení při přímém i zpětném průchodu kaskádou informačních přeměn při dosahování jeho osobních cílů; čím více úrovní „Jazyka“, jako hierarchicky mnohohvrstevného systému kódování

¹ Slovní spojení „hromadná statistika“ je bezmyšlenkovité „klišé“: každá statistika popisuje množiny respektive nějaký větší počet prvků a proto je každá statistika hromadná.

² Který je při zkaženosti kultury vystavován více či méně jasně se projevujícím šílenostem. Rozbor tematiky zrodu kolektivního intelektu a jeho interakce s individuálními intelektu není tematikou této práce.

informací, lidé používají; a čím méně přitom přichází o své kvality to, co je předáváno jedním člověkem a přijímáno druhým. To platí jak pro všem společnou Realitu, tak i pro subjektivní realitu vnitřního světa každého člověka. A tato kultura smyslového vnímání světa, myšlení a informační výměny mezi lidmi ve společnosti leží v základu veškeré lidské činnosti jak individuální, tak i kolektivní, *jež přeměňuje Všehomír v procesu výuky člověka prostřednictvím „Jazyka života“ nezávisle na existenci či absenci uvědomělých záměrů tohoto druhu u člověka*. Jinou věcí je, zda budou tyto přeměny naplňovat blahý Vyšší záměr, nebo se Mu budou pokoušet čelit.

V podstatě je každý „jazyk“ rozvinutý v kultuře měrnou a ne informační složkou Všehomíru: je všem společným kódovým systémem, který předává „mimojazykové“ subjektivní obrazy, jež jsou subjektivně „zkopírovány“ z objektivních obrazů všem společné Reality. A dokonce, i když „jazyk“ sám disponuje nespornou obrazností (umění: především malířství), není to to hlavní. Hlavní je to, že v rukách lidového umělce je „jazyk“ schopen ulehčit jiným lidem v tom horším případě zprostředkovaný přístup k obrazům zcela jiného řádu, které jim vždy nejsou v hierarchicky organizované Objektivní realitě bezprostředně přístupné; a v tom lepším případě jim poskytne klíče k bezprostřednímu přístupu k nim.

A i když jsou „jazykové“ prostředky povrchovou vrstvou v kultuře myšlení a vzájemného porozumění lidí mezi sebou, jsou možností *jazyků v celkovém vnitřním společenském smyslu tohoto slova* rozdílné. A proto jsou v jedněch případech jedny „jazyky“ v porovnání s jinými jako

prostředky informační výměny a komunikace mezi lidmi vhodnější¹.

A jestliže rodina a škola ještě alespoň do určité míry vyučují gramatiku rodného jazyka a logiku „jazyka“ matematiky, tak jak si mají lidé spojit tuto úroveň systému kódování informací s jinými „mimojazykovými“ úrovněmi psychiky člověka a jejich kódovými systémy a ty potom s „Jazyky“? Jak vypadá „mimojazyková“ gramotnost na „mimolexikálních“ úrovních psychiky a gramotnost v „Jazycích“? – tomu se sami naučí pouze ti, kteří se v životě střetli s tímto problémem a pochopili, že není přeludem ani výmyslem; že prázdné nebo neurčité adresnosti „slov“ různorodých „jazyků“ jsou přinejmenším k ničemu, ale častěji nebezpečné; že existují objektivní procesy (události) a věci, pro které v „jazycích“ rozvinutých v kultuře neexistují „slova“.

A jedna ze stránek sufismu je výuka určité „mimojazykové“ gramotnosti, která je vlastní kultuře Jazyčnictví v jejích různorodých projevech.

Jednu větev v rozvoji kultury tvoří i rozvoj prostředků popisu vnějšího a vnitřního světa ve vztahu k subjektivismu člověka. A od popisů, ať už jde třeba o slovní nebo matematické formulace přírodovědných nebo společenských zákonů, není možné očekávat úplnou shodu s Objektivní realitou, která je svou složitostí ve své plnosti a ucelenosti převyšuje už jen z důvodu omezených

¹ Například ve středověké Evropě lidé před přechodem k poziční číselné soustavě (arabská čísla a desetinné zlomky s oddělením celé a zlomkové části čísla tečkou nebo čárkou) používali římská čísla nebo jiné systémy založené na číselné míře souvztažné ke znakům abecedy. Bez poziční číselné soustavy znamenala velký problém operace dělení: vznik zbytku při nedělitelnosti celými čísly a také z něj odvozený problém — porovnávání jednoduchých zlomků. Zkuste například úplně zapomenout na poziční číselnou soustavu a spočítat: MCMXCV / XVI nebo XXII / VII. S přechodem k poziční číselné soustavě problém zmizel: protože v ní operace dělení dvou čísel znamená použití násobilky a vyrovnávání řádů dělitele a dělenice (tj. přenos desetinné tečky nebo čárky doprava nebo doleva). Čísla zůstala stejná, ale změnily se prostředky jejich popisu: 1995/16 a 22/7; ten druhý zlomek je starší přiblížení čísla «*π*», přesnější než v současnosti zažité 3,14.

možností člověka z hlediska času a prostoru jako měřítek v Bohem dané míře.

Ovšem bez ohledu na to je člověk používající ty či ony „jazyky“ při popisu reality a čtení popisů od jiných lidí povinen vidět chybu v popisu a uvědomovat si, v jakém typu činnosti tato chyba produkuje rezervu její stability, čímž zvyšuje úroveň bezpečí daného člověka i jeho okolí, a také v jakých případech chyba popisů vyčerpává rezervu stability jeho bezpečné činnosti, která musí vždy probíhat v souladu se Všemohím a Bohem.

Proto je problém rozvoje kultury současné civilizace dvojediný:

1) problém pěstování osobnostní psychické kultury: *kultury vlastního smyslového vnímání světa (kultury využívání smyslových orgánů a to jak tělesných, tak i duchovních – biopolních), kultury myšlení* všech jednotlivých lidí, tj. vnímání znalostí v míře praktické nezbytnosti mimo „jazykové“ prostředky. V našem chápání o tom Nový zákon hovoří následovně: «Duch Svatý uvádí lidi do veškeré pravdy.» A to je klíč k získání toho, co je možné nazvat prvotní znalostí, která je člověku poskytována bezprostředně Shora – každému podle jeho skutečné mravnosti; je poskytována Jazykem života. V souvislosti s tímto novozákonním vodítkem poukazujícím na výslovně náboženský Zdroj prvotních znalostí uvedeme i názor Proroka Mohameda: «Otrok Boží získá ze své modlitby pouze to, co dokáže pochopit.»

2) problém adekvátní výměny názorů, tj. šíření „prvotních znalostí“ mezi sobě podobnými lidmi pomocí „jazykových“ prostředků rozvinutých v kultuře společnosti – „prstu“ ukazujícího na „Měsíc“.

Většina „jazykových“ formulací existuje jako izolované uzavřené systémy kvůli omezeným možnostem člověka, zatímco v realitě má vše podobu vzájemně vložených systémů s okamžitě existující a okamžitě se měnící (virtuální) strukturou, mezi kterými funguje materiálně-informační výměna v souladu s matricí možných stavů a přeměn (v míře); a to včetně výměny probíhající mezi hierarchickými úrovněmi určujícími způsob vzájemné vloženosti procesů.

Na to se často zapomíná při popisu něčeho nějakým jedním „jazykem“ jako soběstačným systémem, přičemž bývá zjevně nebo skrytě opominut popis jeho vztahů s *nadřazenými systémy v podobě procesů (událostí v jejich souhrnu [co-бытiи – spolu-dějů])*; řečeno jinými slovy – jsou používány „jazyky“ a zcela se přitom zapomíná na jejich podmíněnost „Jazyky“. Když to potom způsobuje očividnou škodu v důsledku činnosti na základě těch či oněch nepřesných popisů, tak za podobným druhem chyb celkem často následuje další chyb: absolutizace chybovosti předchozího popisu nebo „jazyka“, ve kterém byl daný popis učiněn.

Díky omezenosti lidských možností v každém stádiu rozvoje člověka je, při použití „jazyků“ v kontextu „Jazyka života“, řečené pomocí „jazyků“ vždy doprovázeno něčím, co je zapotřebí brát na vědomí implicitně v souladu s „Jazyky“. Avšak to, co je v řečeném implicitní, je buď vnímáno jako „samo sebou se rozumějící“ přes individuální subjektivismus každého jedince, nebo není vnímáno vůbec, a to dokonce i v případě, že to skutečně existuje a mluvčí to objektivně měl na mysli. Je třeba se starat o to, aby systém těchto nevyřčených samozřejmostí, který je objektivně

nevyhnutelně přítomný při použití „jazyků“, nebyl v rozporu s tím, co bylo pomocí „jazyků“ řečeno zjevně; a nepopíral to, co bylo řečeno zjevně a přímo¹. Kromě toho to, co je řečeno „jazyky“, nesmí protirečit zjevně ani implicitně „Jazyku života“. To znamená, že ve skutečnosti je možnost bezchybného použití každého z „jazyků“ podmíněna „Jazyky“.

To, co zde bylo řečeno o „Jazycích“, „jazycích“ a jazyce ústního a písemného vyjadřování každého jedince, je ještě jednou stránkou JAZYČNICKÉ („pohanské“) KULTURY nebo kultury sufismu, která v kultuře lidstva existuje odpradáвна. A právě tu odpradáвна vykořeňovali znacharové-okultisti *s cílem vytvořit závislost* absolutní většiny všeho ostatního – nezasvěceného obyvatelstva *na legitimní vládnoucí hierarchii zasvěcení*. A tato uměle vypěstovaná nepřirozená závislost v otázkách vnímání a chápání světa na hierarchii nutí tuto většinu dřít ve svém životě na Zemi na hierarchii zasvěcených a její pány.

Proto vše, co zde bylo řečeno o všech možných „Jazycích“ a „jazycích“, subjektivně neexistuje pro ty, kteří umí bezobrazně „mluvit“ a „psát“ na jednom nebo několika z nich, ale neumí – mimo tyto „jazykové“ prostředky – vnímat Objektivní realitu jako takovou, přemýšlet a hlavně se uzavřeli ve své nechuti učit se JAZYKŮM ŽIVOTA, neboť jsou přesvědčeni (možná i neuvědoměle), že buď již dosáhli dokonalosti, nebo se smířili se svou bezvýznamností „malého človíčka“, který průběh událostí okolo sebe ovlivnit nedokáže.

¹ Nicméně existují kultury, včetně biblické (židozедnářské) jako nejmocnější z nich, ve kterých je slovy prohlašovaná poctivost a spravedlnost a v životě dochází k jejímu aktivnímu potlačování satanismem, který jedná na základě těchto doprovodných nevyřčených samozřejmostí, jinotajů a zřídka citovaných fragmentů, jež popírají to, co je slovy vyhlašováno.

A v procesu, při kterém se učí JAZYKŮM ŽIVOTA, každý člověk vytváří určitou složku mravnosti vládnoucí ve společnosti a všem společné kultury, etiky a životních okolností mravností podmíněných, neboť: *Bůh nezmění to, co se děje s lidmi (tj. vnější okolnosti), dokud lidé sami nezmění to, co je v nich (podtržené je v jiném překladu: své myšlenky/smýšlení); A těm, kteří se varují vyvolat hněv Boží, těm Bůh poskytuje Schopnost k Rozlišení*, (která leží v základu porozumění tomu, co se děje) – takto my chápeme smysl koránských tvrzení 13:12, 8:29 [citace z českého překladu Koránu: *Bůh nezmění to, co je v lidu nějakém, pokud se tento sám nezmění 13:11, Budete-li bohabojní, On dá vám spásné rozlišení 8:29*].

Je-li člověku Shora poskytnuto Rozlišení jako schopnost, tak ve výsledku Objektivní realita, kterou daný člověk vnímá, v jeho psychickém světě nabývá v jeho vědomí podobu dvou kategorií obrazů, které je možné hypoteticky nazvat „vyhraněné to je ono“ a kategorie doplňující celek „vyhraněné to není ono“. Nové dvojici „to je ono – to není ono“ člověk rozumí na základě své skutečné mravnosti, na základě své individuální kultury myšlení v souhrnu se všemi dvojicemi „to je ono – to není ono“, které mu byly Shora v Rozlišení poskytnuty dříve, a které si pamatuje na všech úrovních své psychiky. Člověk, který je Shora připravený o Schopnost rozlišení, zároveň přichází i o schopnost „zásobování“ rozumu *novými* informacemi, takže se ocitá v informační kleci a jeho život se mění v přehrávání ohrané desky. Jeho „Život“ je existencí automatu neschopného vytyčovat si cíle a rozvíjet se a nebo dálkově řízeného robota, jehož ty či ony psychické programy jsou aktivovány životními okolnostmi nebo vnějšími operátory na základě

jejich libovůle (a nebo automatismem, který má v hierarchii automatů vyšší úroveň¹).

To znamená, že informačním základem ztráty svobodné vůle je odmítnutí Shora poskytnout danému člověku Schopnost k rozlišení vyvolané tím, že rozličným způsobem zneužil získané možnosti jednat ve svém vlastním psychickém světě i ve všem společném Všemohíru.

To, co zde bylo řečeno o „jazycích“ kultury a „Jazycích života“ (širší množině systémů kódování a materiálních prostředí nosičů informací), o Schopnosti k rozlišení bezprostředně poskytované každému výlučně Bohem, umožňuje posuzovat sufismus (jazyčnictví) jako přirozenou subkulturu v početně převládající nepřirozené současné kultuře lidstva, úmyslně znehodnocené okultními pány vládnoucí „elity“. Pro tuto subkulturu *přirozeného, Shora geneticky lidstvu předurčeného jazyčnictví* je příznačné používání kanálů výměny informací a „jazyků“, které buď ještě nebyly osvojeny, nebo byly odvrhnuty kulturou většinové společnosti, jejíž součástí jsou súfi. Jestliže máme toto na paměti a podíváme se na sufismus z omezeného pohledu početně převládající kultury většiny, je sufismus jinou organizací „mimojazykových“ úrovní psychiky člověka. Jinak řečeno: to, co je v komunikaci jedněch lidí „mimojazykovou“ úrovní, může být pro jiné lidi úrovní „jazykovou“. Takže sufismus je *psychologickou kulturou* lišící se od té, která v současnosti převládá ve společnostech Východu, Ruska i Západu.

V této souvislosti Idris Šáh píše:

«Sufismus není možné studovat pomocí psychologie z několika příčin a tou nejzajímavější z nich pro

¹ Židozedenářství je s jeho „jazykovou“ omezeností v uvedeném smyslu právě takovou hierarchií automatů naprogramovaných na kolektivní realizaci cíle, který nikdo z nich nezná.

západního člověka nejpravděpodobněji bude ta, že sufismus je sám o sobě psychologickým systémem, přičemž daleko rozvinutějším než jakýkoliv psychologický systém, který kdy byl na Západě rozvíjen. Tuto psychologii není možné nazvat východní, pouze obecně lidskou¹. A toto své tvrzení můžeme i podložit například uvedením Jungova výroku, ve kterém přiznává, že západní psychoanalýza je v porovnání s tou východní v plenkách:

„Západní psychoanalýza jako taková a ty směry myšlení, které plodí, nejsou ničím víc než pokusy začátečníka v porovnání se starověkým uměním Východu“ (Carl Jung, *Duše moderního člověka*, Londýn, str. 250 – 251, viz také poznámka „Vědomí“).

Přičemž Jung se dotýkal pouze některých jednotlivých aspektů východní mysli. Celek není možné postihnout, znáte-li pouze některé jeho části a začátečník v jakékoliv oblasti včetně sufismu nemůže posuzovat práci mistra.

<...>

Ještě jednou je třeba upozornit na to, že celek není možné postihnout, jestliže znáte pouze některé jeho jednotlivé části a také na to, že současně postihnout sám sebe není možné. Súfijský mistr Pir-i-Do-Sara řekl: „Dokážete si představit rozum, který by sám sebe celý pozoroval? Co vlastně bude pozorovat, jestliže bude

¹ To je důležitá poznámka pro Biblí psychologicky zdeptané ideové následovníky F. M. Dostojevského.

plně vytížen svým pozorováním? A bude-li rozum plně vytížen plněním svých funkcí, tak jaký jeho podíl se bude moci věnovat svému pozorování?¹ Pozorování „já“ je potřebné v tom případě, kdy se „já“ odděluje od „ne já“...“ (Hora světla, XVII, verše 9951 - 57, rukopis)» Súfismus, str. 77, 78.

Subkultura súfích je psychologická kultura lišící se od té, která je v biblické civilizaci považována za „normální“ (ve své podstatě: jde o tu, která v ní početně převažuje) tím, z jakého důvodu jsou súfimu vědomě přístupné některé možnosti, jež nejsou přístupné okolním ne-súfím, a které občas nejsou vysvětlitelné pomocí vědy na dosažené úrovni jejího rozvoje². V souladu s tím ostatní lidé vnímají to, co ovládají súfí a jim samotným je odepřeno, jako „mystiku“, která je považována – *v závislosti na okolnostech a názorech legitimní vládnoucí hierarchie zasvěcených* – buď za objektivně nemožný výmysl, nebo nadpřirozené schopnosti mága, svatého apod.

Kromě toho i jednu a tu samou informaci vlastní „mimojazykovým“ úrovním psychiky může člověk vyjádřit pomocí různých „jazyků“: podobně jako může být jedna a ta samá myšlenka více či méně jednotně vyjádřena v ruském či anglickém jazyce, nebo v jazyce jiné národní kultury. Kromě toho však mohou představitelé různých „mimojazykových“ subkultur vnášet do jednoho a toho samého „jazyka“ rozdílný smysl, který je vlastní „mimojazykovým“ úrovním psychiky

¹ To znamená, že se jedná o rozdělení omezených zdrojů mezi úkoly pozorování a porozumění tomu, co bylo pozorováním zjištěno.

Ve 20. století bylo analogické tvrzení dokázáno přísně logicky (tedy analýzou a porovnáním jednotlivostí) v podobě jedné z pouček kybernetiky, ale v kultuře súfismu se stalo přístupným bezprostředně jako ucelenost o něco dříve.

² Skeptici by si měli vzpomenout na to, že lidé se sami naučili plavat i plout pomocí postavených plovoucích prostředků o mnoho dříve, než byl zformulován Archimédův zákon, který vysvětluje princip i míru možného při udržení se nad vodou.

každého z nich (zde také v podstatě vzniká ten problém: Čím se liší Rusové od rusky mluvících? Odpověď je jednoduchá: organizací „mimojazykových“ úrovní své psychiky a vzájemnou součinností svých „jazykových“ a „mimojazykových“ úrovní).

To, co zde bylo řečeno o vzájemném vztahu „mimojazykových“ a „jazykových“ úrovní psychiky v informačním prostředí nadřazených „Jazyků“, umožňuje v probíraném tématu pochopit podstatu ještě jednoho důležitého vztahu mezi sufismem a zednářstvím z vyjádření Idrise Šáha:

«Skutečnost, že sufismus zvláštním způsobem využívá terminologii obyčejného náboženství, vždy vyvolávala v pobožnůstkářích vztek (tj. v dogmaticích-knihomolech: naše vsuvka)» Sufismus, str. 146.

Jinými slovy jde o to, že sufí umějí do legitimních, pro všechny běžných „slov“, vkládat nelegitimní smysl. Ve výsledku na „mimojazykových“ úrovních psychiky jejich posluchačů a čtenářů vznikají „mimojazykové“ subjektivní obrazy (myšlenkové formy), což v důsledku mění jejich chápání světa¹, které pak neodpovídá legitimní doktríně

¹ Již dříve zde bylo zmíněno, že pojem je určitá jednota „mimojazykového“ subjektivního obrazu a „slov jazyka“. Jestliže tato slova zůstávají všeobecně zažitými (původními) a „mimolexikální“ obrazy se změní, znamená to, že se změnilo i chápání světa. Je možné, že poté bude nutné zaměnit i „slova“ za „slova“ jiného „jazyka“, který lépe odpovídá vymezení subjektivních „mimolexikálních“ obrazů.

To vysvětluje psychický „mechanismus“ fungující v konfliktu stalinismu a trockismu s ohledem na marxismus. Na „mimolexikálních“ úrovních myšlení stalinisté marxisty nebyli, přestože byli nuceni používat marxistickou terminologii. Trockisté byli marxisty jak na „mimolexikálních“ úrovních psychiky, tak i na těch „lexikálních“. To znamená, že došlo k invazi stalinismu do marxistického pojmového systému. V době, kdy byl Stalin zlikvidován, doporučoval ve své práci Ekonomické problémy socialismu a SSSR úplně přestat v politické ekonomii používat marxistické pojmy a nahradit je novými, které by více odpovídaly životu, tj. „Jazyku“.

I. L. Bunič, autor mnoha knih o utajovaných a skrytých stránkách ruských dějin (Stranické zlato, Talinský přesun a další) možná jen kvůli „osvěžení textu“ vyplodil větu: «Funkce diktátora nebo imáma v SSSR nebyla přijatelná» (Operace Bouře, 2. díl, str. 508).

Z hlediska západní demokracie kontrolované rabinátem a lichvářskými klany skutečně nebyla ve státě SSSR funkce imáma přijatelná. A z hlediska muslimů: patřičná byla či ne?

Ztotožnit si imáma a diktátora může pouze člověk, kterému je Islám cizí, ale samotné lexikální a smyslové řady: „Stalin – diktátor – imám“ + „imám – Islám“ se v ruském jazyce staly objektivní daností poté, kdy byla Operace Bouře vydána v masovém nákladu.

A bezdůvodně takové paralely sestavovány nejsou: podvědomí novináře – historika demokratického ražení – si ztotožnilo Islám a stalinismus – dva protivníky agrese parazitismu Západní regionální civilizace, neboť je nedokázalo přesně rozhraničit, ale na úroveň vědomého vnímání přece jen vyplulo něco, co poukázalo na jejich určitou pospolitost,

(koncepti) a podrývá tak řízení podle ní. A to potom umožňuje podívat se jinak také na to, co se reálně děje ve dvou případech:

- zaprvé, zda skutečný súfí přijme zednářské legitimní zasvěcení;
- zadruhé, zda se legitimní zednář může stát skutečným súfím.

Ať už to mnohé zarmoutí či ne, stane-li se skutečný súfí legitimním zednářem, nepřestane být súfím, tj. svobodným jazyčníkem. Jestliže se legitimní zednář z různých důvodů stane skutečným súfím, tak ve své podstatě přestává být zednářem spoutaným zednářskou disciplínou, a získá svobodu, o kterou ho předtím zakladatelé této hierarchie připravili.

Samozřejmě že se jedná o takové súfí, jakými byli v citované báji Abd al-Kádir a poháněči mul; šejkové, tak jak byli popsáni, byli zednáři, kteří se považovali za súfí. Velice významná je i skutečnost, že je v doslovu k této báji zmiňován rabín Zlimelech: jestliže se v reálných dějinách stal skutečným súfím (nositelem kvalit súfího), tak přestal být rabínem loajálním k systému židozednářství, přestože byl vnímán a stále je v určitých kruzích vnímán jako význačný rabín, který dost možná zastával i vysoké stupně zednářského zasvěcení.

přestože dost lehkomyšlnou formou...

A jestliže Bunič, aniž by si to sám vůbec uvědomoval, „ukázal prstem do nebe“ (jen tak plácnul něco nesmyslného) a přitom se třeba trefil do nějakého vzácného tajemství nějakého toho muslimského bratrstva, bylo by možné mnohé z toho, co bylo ve Stalinově jednání nepochopitelného, jestliže ne plně a věrohodně vysvětlit v kontextu muslimské historické tradice, tak k tomu přinejmenším dohledat v minulosti Koránské civilizace analogie.

Domáhat se důkazů, že J. V. Stalin byl legitimním zasvěceným súfím, by byla činnost nevděčná. Ale jestliže bychom v něm – podle jeho jednání – viděli súfího a možná dokonce i imáma jednoho ze skrytých súfíjských bratrstev, tak by to vysvětlovalo mnohé z dějin RSDRP-VKP(b) [Ruské sociálně demokratické dělnické strany (bolševiků)-Všeruské komunistické strany (bolševiků)] i z osudů legitimně zasvěcených zednářů, kteří tam vstoupili, včetně té nezasvěcené partičky, která tyto zednáře podporovala; a také z osudů muslimských národů SSSR, které projevíly svou neloajalitu k politice vládnoucího skutečného imáma v letech Velké Vlastenecké války v písni přímo nazvané Svatá, takže šlo vlastně o Džihád v tradicích muslimské kultury.

Vysvětlení této jednosměrnosti partnerství súfismu a zednářství, které bude pro zednáře tím nejsrozumitelnějším, spočívá v tom, že kontakt mezi súfími je založen na tom, že se jako nositelé kvalit súfích dokáží vzájemně rozeznat a nemusí si přitom vyměňovat hesla příslušných stupňů zasvěcení v řádech a lóžích. To znamená, že súfijská identifikaci „našinec-cizák“ probíhá na „mimojazykových“ (pro zednářství) úrovních psychiky zatímco zednářství používá „jazyková“ hesla.

Domáhat se od někoho, kdo byl identifikován jako súfí, hesel pro potvrzení jeho zednářské legitimacy (nebo odmítnout se s ním bavit na základě jeho nelegitimity jako zednáře) by pro súfího, který je i zednářem, znamenalo napřed přestat být súfím, neboť by tak porušil etické normy súfismu – Jazyčnictví, které bylo v současné epoše člověku předurčeno Bohem. Úmyslné porušení norem Shora předepsané blahé mravnosti a etiky je zavlým satanismem se všemi důsledky, které z něho v tomto životě i po smrti vyplývají.

To znamená, že i při navenek viditelném dodržování disciplíny užívání „jazyků“, které jsou vlastní subkultuře židozednářství, nepozorovatelně prostřednictvím „mimojazykových“ úrovní psychiky súfích, jsou-li i zednáři různých stupňů, pronikají do zednářství informace vlastní súfismu a „zkreslují“ tak uvádění do života jeho satanské rasově „elitářské“ doktríny globálního otrokářství; a naopak informace, které zednářství tají před těmi, kteří nejsou legitimně zasvěceni (přes z hlediska subkultury židozednářství „mimolexikální“ úrovně psychiky) unikají „jazyky“ súfismu do neelitářské subkultury súfismu.

A dokonce i v případě, že není součástí legitimních struktur zednářství, působí súfismus v kultuře z hlediska zednářství nepozorovaně přes „mimojazykové“ úrovně, které jsou objektivně vlastní každé kultuře, což je důvod proč je zednářská činnost cíleně a nevratně činností súfích zkreslována.

Může vyvstat otázka: A proč by to nemohlo být naopak? To „naopak“ ať dokazují ti všem tak nadřazení senzibilové a esoteristé z židozednářství.

Ze všeobecně dostupné literatury o esoterismu se může obyčejný člověk nezávisle na tom, zda je sám senzibilem či ne, prokousat učením o „čakrách“ – energeticko-informačních centrech s různým funkčním účelem, které jsou rozmístěny v biopolní struktuře člověka podél jeho páteře od kostrče až po vrcholek hlavy. Veškerá zednářská literatura se v těchto otázkách odkazuje na autoritu hinduismu a indických jogínů. Podle zdrojů této tradice je základních čaker sedm a všechny jsou rozmístěny v rovině souměrné k lidskému tělu.

V súfismu také existuje učení o energeticko-informačních biopolních centrech v lidském organismu, které by v kultuře súfismu měly být rozvíjeny a řízeny. Idris Šáh v souvislosti s tímto tématem nezabíhá do popisu čaker umístěných pod pupíkem, kterými začínají všichni esoteristé indicko-zednářské tradice znacharství. Také poukazuje na nutnost rozvoje a řízení sedmi latif (arabské „synonymum“ pro „čakry“), které jsou však umístěny výlučně v horní polovině těla. Přičemž na úrovni srdeční čakry podle indicko-zednářské tradice jsou podle súfijské tradice umístěny latify tři¹ (súfismus, str. 327, 428). To tedy znamená, že kromě

¹ Je to ještě jeden z možných pohledů na podstatu toho, co je skryto v súfijské výzvě křesťanům: «My známe podstatu kříže, zatímco Křesťané jen krucifix» (Súfismus, str. 428), neboť rozmístění latif, které by měly být rozvíjeny a řízeny, má v

toho, co se v indicko-zednářské tradici nazývá srdeční čakrou, je pro súfijskou tradici příznačný rozvoj ještě dvou dalších energeticko-informačních center – přijímačů a vysílačů energie a informací – a také jejich řízení¹.

Jinak řečeno, súfí si v sobě nese minimálně dva kanály energeticko-informační výměny, které jsou senzibilům velice pokročilým v „jógách“ hinduistické tradice nedostupné, ať už se jedná o nelegitimního samouka, nebo zaškoleného zednáře-esoteristu. Jestliže si v sobě člověk rozvíjí latify súfijské tradice, tak z důvodu změny své biopolní struktury a fyziologie přestává náležet k indicko-zednářské tradici a návrat do ní by pro něj znamenal sebepoškozování se na biopolní úrovni; asi sami chápete, že hlupáci a nadšení nevolníci, kteří jsou toho schopni, se najdou, ale početně nepřevládají.

Zájemci se samozřejmě mohou pocvičit ve slovních debatách na téma, že dodatečné latify súfijské tradice jsou umělým, a proto bezcenným produktem nepodloženým lidskou genetikou; súfí by se s ním o tom sotva přeli, a ponechali by každého takto pomýleného, aby se přímo v životě sám přesvědčil o scestnosti svých názorů a té kultury, které se objektivně přidržuje nezávisle na tom, jaká „slova“ pronáší.

Jestliže provedeme shrnutí tohoto porovnání bioenergetiky v indicko-zednářské a súfijské tradici, je možné to jednou větou vyjádřit takto: *Abyste uviděli cizí „třetí oko“, musíte napřed otevřít své vlastní (nebo být nositelem něčeho lepšího, co tyto možnosti ještě předčí).*

súfijské kultuře podobu kříže.

¹ Navíc jedna z muslimských mystických tradic tvrdí, že je možné na levé lidské dlani zformovat „mystické oko“ (tvořené biopolem).

Přibližně stejné je to s Kabalou v té její části, která pojednává o možnostech spojených s použitím číselných hodnot písmen arabské a židovské abecedy ve vědě a magické praxi: arabský jazyk a písemnictví je v porovnání s hebrejštinou dokonalejší. Kabala, která je založená na židovské abecedě (22 symbolů), je pouhou prostorovou projekcí Kabaly pomocí parametrů s rozměrovostí o 6 nižší, než jaká je vlastní arabské abecedě (28 symbolů). Někdo může trvat na tom, že těchto 6 komponent „převyšujících hebrejštinu“ v podobě parametrů definujících určitý prostor je jen vymyšlených, takže nemohou odpovídat v „magických jazycích“. Objektivní realitě a za pravou tedy může být považována pouze židovská Kabala. Myslet si to má právo, ale ať se alespoň někdy zamyslí nad tímto poměrem hebrejské a arabské Kabaly v těch případech, kdy utrpí neúspěch při aplikaci židovské kabalistiky na řešení úkolů, které již přesahují hranice jejích objektivních možností.

A navíc skutečnost, že v sufismu není nutné dodržovat žádnou disciplínu hierarchie zasvěcení, vede ke zformování jiné organizace (naladění) celkové psychiky a konkrétně i intelektu, které se tím od židozедnářské subkultury odlišují.

Krátce řečeno: jestliže je lichvářská praxe uplatňována vůči nemyslící omezené společnosti ze strany biblického židozедnářství hrou na jednu banku, ve které je předem dáno, že prohraje společnost; tak jsou vzájemné vztahy sufismu a zедnářství v oblasti „kulturní spolupráce“ také hrou na jednu banku, ve které je vždy předem dáno, že prohraje židozедnářství.

Abychom přišli na to, v jakých případech prohrává sufismus a s Kým, přejdeme k otázce vzájemných vztahů sufismu a Islámu:

«Pro lidi se standardním myšlením je někdy velice těžké pochopit, nakolik univerzální jsou principy skutečné súfijské činnosti. Neboť súfismus byl předurčen k tomu, aby existoval v podmínkách Islámu *stejně jako v jakýchkoliv jiných podmínkách* (vyčlenili jsme my). Je velice snadné studovat ho v kontextu Islámu» - Súfismus, str. 52.

Historicky reálně se súfismus ne jako slovo, ale jako subkultura ve společnosti skutečně nejviditelněji projevil v regionu koránské kultury, ve které věrouka s pro ni příznačnou obřadností dostala název „islám“. A tento původně místní název se potom rozšířil i do jiných kultur, kde se vžil (podobná slova jako „mohamedánství“ apod. se neujala, přestože bylo v tomto směru ze strany zainteresovaných zednářů vynakládáno velké úsilí).

Korán předepisuje určitou, otevřeně přede všemi prováděnou obřadnost (rituál). Tento rituál však plní především vnitřně společenskou roli: zajišťuje obnovu nějaké nábožnosti jako takové při směně pokolení.

Kromě toho Korán předepisuje i každodenní pětinasobnou modlitbu jako takovou. Jeden z dříve uváděných hadísů (výroků proroka) Mohameda hlásá: «Otrok Boží získá ze své modlitby pouze to, co dokáže pochopit.» To je možné vyjádřit slovy této práce následovně: «To, co získá z modlitby otrok Boží je podmíněno tím, jak si dokáže spojit informace „mimojazykových úrovní“ své psychiky, s „jazykovými“ úrovněmi.»

A to se velmi liší od navenek viditelných obřadních projevů příslušnosti ke koránskému (nebo jinému) náboženskému vyznání a doplňuje dodržování obřadních

norem věrouky. Znamená to, že z vnějšího pohledu vypadá stejně jak skutečná muslimská modlitba, tak i klanění se modlitebnímu koberečku za čtení Koránu¹ v neznámém jazyce, které v podstatě modlitbou není.

Islám je reálně vnitřně sociální „jazyk“ obřadnictví a („mimolexikální“) „mimojazykový“ dialog všech úrovní psychiky každého člověka – *bez prostředníků* – s Bohem².

To dialog s Bohem v modlitbě bez prostředníků je tím jádrem širšího dialogu s Bohem umožněným v Jazyčnictví, který probíhá „Jazykem života všem společného Všemohíru“. A úplně stejně, jako dříve uvedený apokryf *Dobrá zpráva Světu Ježíše Krista*, i Korán mnohokrát a přímo mluví o tom, že celý Svět jsou znamení Boží, kterými je člověk zkoušen:

Súra 2:28 (30) – Hle, Hospodin tvůj k andělům pravil: „Umístím na Zemi náměstka!“ I řekli: „Chceš tam snad ustanovit někoho, kdo pohoršení na ní bude šířit a krev na ní prolévat, zatímco my slávu Tvou pějeme a svatost Tvou prohlašujeme?“ Pravil: „Já věru znám to, co vy neznáte!“

Súra 46:2 (3) – Nestvořili jsme Nebesa i Zemi a vše, co je mezi nimi, jinak než v pravdě a na lhůtu

¹ V tomto je otevřenější buddhismus se svými „modlitebními mlýnky“, na kterých jsou zapsány modlitby. Jejich točení je podle buddhistické tradice ekvivalentní modlitbě. Takový mlýnek je svého druhu předchůdcem magnetofonu s nahrávkou mše. Otevřenou tedy zůstává pouze otázka: Při jaké magnetofonové „modlitbě“ je přítomnost člověka povinná? Nebo není-li přítomnost člověka povinná, postačila by v řadě případů i mimorituální modlitba?

² Alláh je slovo z arabského jazyka, kterým se lidé obracejí k Bohu – Stvořiteli a Všedržiteli Všemohíru. V každém národním jazyce mají takové slovo, kterým se obrací ke všem společnému Bohu. A je zbytečné se hádat o oprávněnosti volby slov a zapomínat přitom na Boha „mimolexikálně“ a odmítat Jeho záměr kvůli svéhlavému prosazování svých vlastních výmyslů.

stanovenou. A ti, kdož nevěří, uhýbají před tím, o čem je přesvědčují.

Súra 21:16-17 – My Nebesa a Zemi a vše, co je mezi nimi, jsme pro zábavu nestvořili; kdybychom se byli chtěli pobavit, našli bychom si zábavu podle Sebe, kdybychom už tak učinit zamýšleli. Ano, my pravdou lež drtíme a ona ji tříští, a hle, ta se potom rozplyne, a běda vám za to, co si vymýšlíte.

Súra 29:1-6 (2-7) – Což si lidé myslí, že budou ponecháni na pokoji, když řeknou: „Uvěřili jsme,“ a že zkoušení nebudou? Vždyť jsme již zkoušeli ty, kdož před nimi byli; a Alláh věru pozná ty, kdo pravdu mluví, i ty, kdo lháři jsou. Myslí si snad ti, kteří špatných činů se dopouštějí, že Nás předstihnou? Špatně usuzují! Kdo doufá, že s Alláhem se setká, dočká se, neboť lhůta Alláhova přichází (překlad Sablukova: ten dočká se lhůty Alláhem mu určené). On slyšící je i vševědoucí! Ten, kdo usilovně se snaží, ten věru sám pro sebe tak činí. Vždyť vskutku, Alláh světy nepotřebuje! Těm, kdož uvěřili a dobré skutky konali, těm vymažeme špatné činy jejich a odměníme je podle toho nejlepšího, co vykonali.

Súra 8:29 – Vy, kteří věříte! Budete-li se bát (<vyvolat hněv Boží>, tj. budete se sklánět před Bohem) Alláha, on dá vám spásné Rozlišení, promine vám vaše špatné činy a odpustí vám. Vždyť vskutku, Alláh je pln laskavosti nesmírné!

Súra 21:105 – A věru jsme již napsali v Žalmech, po připomenutí, že Zemi podědí otroci Moji pravověrní.

To znamená, že sufismus prohrává v jednom jediném případě: kdy skutečný súfí začne bojovat proti Islámu, což je slovo – vysvětlíme-li jeho smysl v ruském (respektive českém) jazyce – které znamená: *že se člověk ze své svobodné dobré vůle rozhodnul plnit Vyšší Vůli Boží v plné její šíři již za tohoto života*. To znamená, že Koránské učení a smysl slova „Islám“ jsou identické s všeobecně známou Kristovo modlitbou, které se v životě celou svojí církevní i mimocírkevní činností protiví všechny biblické dogmatické kulty:

«Otče náš, jenž jsi na nebesích! Bud' posvěceno jméno Tvé; přijď Království Tvé; staň se vůle Tvá jako na zemi tak i na nebi; chléb náš vezdejší dejž nám dnes; a odpusť nám naše dluhy, jakož i my odpouštíme našim dlužníkům; a neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé jest Království, moc, i sláva na věky» Matouš, 6:9-13. *«Království Boží nepřijde pozorovatelným způsobem (...) neboť Království Boží je uvnitř vás!»* Lukáš, 17:20-21.

A v souladu se vším, co zde bylo uvedeno, není mise vybudování globálního rasově-„elitářského“ státu, kterou si uložilo židozedenářství, nic než jeho vlastní výmysl protivící se Bohu, kterému čelí pravý sufismus – Jazyčnictví ve všech náboženstvích a kulturách bez výjimky.

Alternativou k této židozedenářské činnosti a záhubě společně se systémem otrokářství a pány biblického projektu je jen jedno:

«Milujte bratry své opravdové tak, jako je Otec váš Nebeský a Matka-Země milují. A tehdy váš Otec Nebeský obdaří vás Duchem svým Svatým a vaše Matka-Země zase Tělem svým Svatým. A tehdy se budou synové lidští jako opravdoví bratři navzájem milovat takovou Láskou, jakou jim darují jejich Otec Nebeský i Matka Země: a tehdy se stanou navzájem pro sebe opravdovými utěšiteli. A až tehdy zmizí z Tváře Země všechna neštěstí a všechen žal a rozhostí se na ní Láska a Radost. Tehdy stane se Země Nebesům podobná a nastoupí Království Boží. A syn lidský přijde v celé své Slávě, aby převzal dědictví své – Království Boží. Neboť synové lidští žijí v Otci Nebeském a Matce-Zemi a Nebeský Otec a Matka-Země žijí v nich.

A tehdy společně s Královstvím Božím přijde konec časů. Neboť Láska Otce Nebeského daruje všem věčný život v Království Božím. Neboť Láska je věčná. Láska je silnější než smrt.»

V dnešní době se to může mnohým zdát nesplnitelným blouzněním, bláznovstvím. V souvislosti s tímto možným hodnocením uvedeme ještě jednu báji dervišů ze sborníku Idrise Šáha:

Jednou se al-Chidr¹, Mojžíšův učitel, obrátil k lidstvu s varováním.

„Přijde takový den“, řekl, „kdy zmizí všechna voda na světě kromě té, která bude speciálně nabrána. Potom se místo ní objeví jiná voda, ze které se lidé pomátnou.“

Pouze jeden člověk pochopil smysl těchto slov a nabral si velkou zásobu vody, kterou si schoval na spolehlivém místě, a vyčkával, až nadejde čas, kdy se má voda změnit.

V určený den vyschly všechny řeky, vyschly studny a tak se ten člověk vydal do svého úkrytu a začal pít ze svých zásob.

Když ze svého úkrytu uviděl, že se řeky vrátily do svých koryt, sešel k synům lidským a zjistil, že mluví a přemýšlejí úplně jinak než dřív, a že si vůbec nepamatují, co se s nimi stalo ani na to, že před tím byli varováni. Když se pokoušel s nimi mluvit, pochopil, že ho považují za blázna. Chovali se k němu buď nepřátelsky, nebo soucitně, ale nedokázali pochopit, co se jim snaží říci.

Ze začátku se nové vodě zcela vyhýbal, a každý den se vracel ke svým zásobám. Nakonec to však vzdal a rozhodl se, že také bude pít novou vodu, neboť jeho

¹ Chidr (Zelený) — dokonalý súfí, patron súfíů.

chování a myšlení, kterým se od ostatních lidí lišil, způsobilo, že se jeho život stal nesnesitelně osamělým. Napil se tedy nové vody a proměnil se stejně jako všichni ostatní lidé. Úplně zapomněl na své zásoby jiné vody a lidé na něho začali pohlížet jako na blázna, který se zázračně ze svého bláznovství vyléčil.

Tato legenda je často spojována s Dhul-Nunem¹, Egyptanem, který zemřel v roce 850 a je považován za autora tohoto příběhu přinejmenším v jednom ze společenství bratrstva svobodných zednářů. V každém případě je Dhul-Nun nejstarší figurou v historii dervišů řádu Malamati, který, jak často poukazovali západní badatelé, byl neuvěřitelně podobný bratrstvu zednářů. Má se za to, že Dhul-Nun odhalil význam faraónských hieroglyfů.

Tato varianta báje je připisována Sajidu Sabirovi Ali Šachovi, svatému podle řádu Čištíja, který zemřel v roce 1818.

Jde o jinotaj, který přežil staletí. Pouze ve vymyšlené pohádkové realitě je možné ho chápat v tom smyslu, že se jedná o nějakou „transmutaci“ přírodní vody (H₂O), a ne o

¹ Dhul-Nun al-Misri je Egyptan považovaný za jednoho ze zakladatelů súfismu, který vzniknul v 9. století.

nějakou jinou „vodu“, která je vlastní společnosti, a která je některými svými vlastnostmi v jejím životě v určitém smyslu podobná vodě v životě planety Země jako celku.

Takovým analogem vody (H_2O) je v životě společnosti kultura, veškeré geneticky neděděné informace předávané z pokolení k pokolení v jejich návaznosti. Přičemž hmotné památníky a objekty kultury jsou vyjádřením psychologické kultury (kultury vnímání světa, kultury myšlení, kultury chápání okolního dění), jejíž každá vývojová etapa předchází každé vývojové etapě hmotné kultury, jež je projevem psychické činnosti lidí.

Starověký súfí mohl předvídat změnu kvality kultury v „mimolexikálních“ obrazech, a proto měl určitou představu o každém z typu „vod“. Sotva by ho však pochopili stejně i jeho současníci, kteří měli představu pouze o tom typu „vody“ (kultury, mravnosti a etiky), ve které sami žili, a sotva by si dále předávali toto proroctví celá staletí. Ale báje v podobě jinotaje o zázračném tajemnu a neznámu přežila mnohá pokolení.

Samozřejmě, že z pohledu člověka, který žije v jednom typu kultury, a najednou by se ocitnul v jiném, kvalitativně odlišném typu kultury, by to znamenalo vypadat v ní jako blázen a vyvolat proti sobě i nepřátelství (neboť jeho jednání podmíněné předchozí kulturou by mohlo být ve vztahu k nové kultuře ničivé) nebo soucit. Sama společnost žijící jinou kulturou by z pohledu člověka, který by se v ní najednou ocitnul, také musela vypadat jako „blázinec na kolečkách“. A jeho vzájemné vztahy se společností by se daly do pořádku až poté, kdy by se přizpůsobil nové kultuře a tato „voda“ se stala základem jeho „fyziologie“ v nové společnosti.

Dříve uvedený apokryf Dobrá zpráva Světu Ježíše Krista zvěstuje i o základu nového typu kultury:

«Láska je trpělivá, Láska je něžná, Láska není závistivá. Nečiní zla, nemá potěšení z nespravedlnosti a svou radost nalézá ve spravedlnosti.

Láska vysvětluje všechno, věří všemu, Láska nikdy neztrácí naději, Láska překoná všechno a nikdy se neunaví: co se týká jazyků, tak ty zmizí, co se týká vědění, to přijde.

I nyní máme kousky omylů i pravdy, ale nastoupí plná dokonalost a vše dílčí vymizí.

Když je dítě dítětem, mluví jako dítě, když však dospěje, opustí své dětské názory.

Ted' vše vidíme přes temné sklo a s pomocí pochybných pravd. Naše znalosti jsou dnes útržkovité, až však staneme před Tváří Boží, nebude již dílčího vědění, dozvíme se všechno seznávající Jeho učení. I ted' existuje Víra, Naděje a Láska, ale největší z těch tří je Láska.»

Přitom je všezahrnující Láska, kterou není možné „jazykově“ popsat ani algoritmizovat, stavěna proti omezeným znalostem ležícím v základu současného typu kultury. V současném typu kultury drží po dobu tisíciletí přístup ke znalostem, vývoj nových znalostí a jejich legitimizaci pro použití ve společnosti ve svých rukou hierarchie zasvěcených. V globálních měřítkách byla v polovině 20. století v této věci úspěšná hierarchie židozedaňských zasvěcení na základě biblické kultury.

Jak informuje súfijská báje Když se mění „vody“, tak dříve než se objeví nová „voda“, vyschnou „vody“ předchozí:

- to znamená, že vědy přestanou produkovat kvalitativně nové aplikovatelné znalosti a nezbývá jim než stále dokola točit nebo nechat kondenzovat staré „vody“ (a je

to skutečně tak: vysokoškolské učebnice matematiky, fyziky, teoretické mechaniky, nauky o pevnosti a pružnosti materiálů, mnohých odvětví medicíny a dalších aplikovatelných věd, které byly napsány do roku 1950, jsou lepší než učebnice napsané po roce 1970);

- umění se vzdaluje životním problémům a začíná být také v tomto smyslu bezobsažné, stává se z něj umění pro umění v lepším případě podobné ptačímu zpěvu a v horším případě podobné hádce na ptačím bazaru, kde převládají ukřičení papoušci, a kde kukačky chválí kohouty za to, že ti zase chválí kukačky (a tento globální jev je nejlépe vidět na příkladu televizního vysílání a počítačových her: jednotvárnost smyslových koster námětů akčních filmů, sci-fi, zábavných soutěží a talk show je očividná a maskuje se pouze rozličnými navenek odlišnými obrazy vystupujících a pozadím, na kterém se vše odehrává; poté, co tento svět opustil Vladislav Listjev, se jeho projekty v rukou nástupců nezlepšily ani nezhoršily; a pouze velice ostřílený znalec umění může odlišit díla jednoho bláznivého modernisty od děl toho druhého).

A současně se jak ve vědě, tak i v *amatérském* umění objevují nové znalosti a životní obsah, jež jsou nové, nekanonizované, a nepodřizující se legitimizaci v předchozí tradici zasvěcení, což ovšem vysoce zasvěcení ochránci zásob předchozí „vody“ vnímají jako epidemii „šílenství“ stáda ignorantů, o které se tak starají. Ovšem na rozdíl od doby al-Chidry je to vše již možné popsat i bez jinotajů v pojmově definované terminologii současné kultury, jež však z pohledu ochránců starozákonních „vod“ židozedenářství bude posuzována jako její „nelegitimní“ složka.

Podstata té věci spočívá v tom, že v starozákonních časech mnohá pokolení lidí procházela technicky neměnným světem. A když člověk v těchto podmínkách jednou získal nějaké návyky, profesi, mohl žít, aniž by o něčem musel přemýšlet, tj. existovat jako papoušek mluvící „jazyky“. Ve společnosti neexistovaly faktory, které by rušily jeho psychickou činnost a nutily ho přemýšlet, aby si osvojil dříve neznámé návyky a znalosti. A to platilo pro absolutní většinu lidí, takže sociální pyramida a hierarchie utlačování většiny menšinou byla celkem stabilní. Společnost mohla být řízena na základě dávkovaného šíření znalostí a přístupu ke studiu.

Nové znalosti se objevovaly jako výsledek tvůrčího úsilí relativně málo početných myslících samotářů¹. Rychlost tohoto procesu obnovy kultury a vzrůstání celkového objemu informací v kultuře byla ve vztahu k rychlosti obnovy lidských pokolení nízká. A relativně málo početná hierarchie zasvěcených stíhala zařazovat znalosti do své zásobárny, a v případě nutnosti je legitimizovala pro použití ve společnosti; navíc mnohé z lidí schopných přemýšlet stíhala zapojovat také do činnosti přímo v hierarchii. V tomto hromadění znalostí a provádění změn hmotné kultury na jejich základě se, ze všech regionálních hierarchií na planetě z konce 19. století, stalo nejúspěšnějším židozedenářství biblické regionální civilizace. Psychologie (individuální kultura vlastního vnímání světa, smyslového porozumění, přetváření sama sebe i okolního Všemíru), která ve společnosti početně převládala a byla navzdory Kristovým slovům z uvedeného apokryfu považována za normální, po celou tu

¹ Ještě v první polovině 20. století významný průmyslník Henry Ford řekl: «... pro většinu lidí je nutnost přemýšlet trestem a za ideální považují práci, která žádným způsobem nevyžaduje zapojení jejich tvůrčího instinktu», *Můj život, mé úspěchy*, Moskva, 1989, str. 89.

dobu zůstávala neměnná: tedy stejná jako v starozákonních dobách.

Jenže po celou tu historickou dobu od zahájení „židozедnářského projektu“ s cílem nastolení ničím neomezené světovlády až do dnešních dnů, se ten proces hromadění aplikovaných znalostí i dalších informací v kultuře zrychloval; a kromě toho se zrychloval i proces vytlačování aplikovaných znalostí a návyků novými znalostmi a návyky stejného účelu. Ve druhé polovině 20. století se zrychlil natolik, že někteří z lidí, co se narodili dříve, než byla vynalezena plátěná „etážová“ letadla, zemřeli jako tvůrci a piloti nadzvukových letounů: tj. v průběhu jejich života se vystříдалo několik pokolení letecké techniky.

A příklad ještě daleko masovějšího jevu: ti, kteří se ve škole učili počítat pomocí logaritmického pravítka a kuličkových počítadel, již dnes zapomněli, jak se pracovalo na stolních počítačích prvních pokolení; a jejich domácnostmi prošlo několik pokolení televizí, ledniček, praček a dalších domácích spotřebičů.

Takže se v dnešní době v důsledku veškeré minulé činnosti židozедnářství neměnná psychika absolutní většiny lidí ocitla pod vlivem faktoru mnohonásobné obnovy kultury za dobu jejich života, což lidem neumožňuje, aby se jednou něco naučili a mohli si celkem dobře žít v režimu člověkopodobného papouška mluvícího „jazyky“ a měli přitom zaručen jednou dosažený sociální status až do konce svých dnů a také do budoucna pro své dědice.

Všehomír se stává čím dál tím tvrdším a nelítostnějším k nemyslicím člověkopodobným papouškům, což vede k tomu, že jsou odsouzeni zahynout v průběhu působení tohoto svého druhu „přirozeného výběru“ podmíněného kulturou Starého

zákona. Myslící lidé se nyní ve své většině nacházejí mimo hierarchie zasvěcení. Poučení životem v sobě pěstují jinou – z hlediska subkultury súfismu – Jazyčnictví – přirozenou kulturu své psychické činnosti a předávají ji okolním lidem také mimo tradice legitimních hierarchií zasvěcení. No a hierarchie z důvodu své malé početnosti a přívrženectví předchozí kultuře (a zejména kultuře psychické činnosti člověka) jednoduše nedokážou zvládat přítok informací (nové „vody“), jehož mohutnost převyšuje jejich omezené možnosti.

A tak ve svém výsledku projekt výstavby globální sociální pyramidy podle biblického projektu realizovaný židozedenářstvím úspěšně kráčí stejným směrem, ve kterém ztroskotal předchozí projekt výstavby babylonské věže: ke svému rozpadu v důsledku porušení souladu bytí Objektivní reality.

Vše běží „samo sebou“ v procesu výuky lidí Jazyku života Boha živého. Právě z tohoto důvodu, v jehož základu leží úcta ke svobodné vůli každého člověka, súfí od počátku odmítli kázat súfismus¹. Proces obnovy „vod“ v našich dnech ještě nebyl dokončen a každý si – *na základě své svobodné vůle* – může zvolit tu či onu „vodu“, ve které bude žít. Někdo to udělá neuvědoměle, někdo vědomě. Ale volba „vody“, jako základu dalšího života a následná míra přidržování se své volby v běžném životě počínaje drobnostmi a konče celovesmírnou problematikou (v míře toho, nakolik je u každého jedince součástí spektra jeho individuálního vnímání a schopnosti porozumět realitě) předurčuje i jeho osobní osud.

¹ «Přidržuj se odpuštění, nabádej k dobru a strah se nevědomců» - Korán.

Idris Šáh uvádí ještě jednu báji dervišů, ve které figuruje jakási voda:

Jeden člověk se vždy i z té nejnepatrnější příčiny rozhněval. Když se tak pozoroval mnohá léta, přišel k závěru, že celý jeho život byl plný nepřekonatelných těžkostí kvůli jeho vznětlivé povaze. Jednou uslyšel o jakémsi velice moudrém derviši, a tak za ním zašel, aby ho požádal ho o radu.

Derviš mu řekl: „Běž tou a tou cestou, dokud nepřiđeš k rozcestí, kde uvidíš uschlý strom, postav se pod něj a každému kolemjdoucímu nabízej, aby se napil vody.“

Ten člověk udělal to, co mu bylo řečeno. Uplynulo mnoho dní a lidé si ho začali všímat; všude se rozneslo, že se zavázal k oběti milosrdenství, a že prochází zvláštním kurzem sebekontroly pod vedením dokonalého mudrce.

Jednou se poutník, který velice spěchal, odvrátil, když mu ten člověk nabídnul, aby se napil vody a spěchal dál svou cestou. A tak za ním ten vznětlivý člověk křiknul: „Postůj, odpověz na můj pozdrav a napij se vody, kterou tu nabízím všem poutníkům!“ Ale poutník se ani neotočil. Ještě několikrát na něj zavolal, ale žádné odpovědi se mu nedostalo.

Rozhorlený takovou nezdvořilostí ten člověk okamžitě zapomněl na všechno, rychle sundal ručnici pověšenou na suchém stromě, zamířil na odcházejícího hrubiána a vystřelil.

Chodec se mrtvý svalil na zem a v tom okamžiku se stal zázrak: suchý strom rozkvetl.

Ukázalo se, že ten kulkou sražený poutník byl zatvrzelým vrahem, který právě pospíchal dopustit se toho nejhoršího zločinu ve svém životě.

A tak, jak je vidět, existují dva druhy rádců. Jedni čistě mechanicky opakují nějaké ustálené principy a ti druzí, to jsou moudří lidé. Ti, kteří se setkávají s těmito moudrými lidmi, od nich očekávají mravní ponaučení a chovají se k nim jako k moralistům. Jenže cílem těchto lidí je sloužit pravdě a ne ospravedlňovat zbožná přání.

Avšak proud „vod“ globálního historického procesu je předurčen Shora, a o jeho směřování proroci nejednou lidstvo informovali ve svých živých promluvách; a před slovem života těchto proroků se hierarchie uzavíraly za hradbou mrtvého písma vyjadřujícího svéhlavou a panovačnou ziskuchtivost pozemských vladařů; no a zkostnatělá většina bezmyšlenkovitě následovala hierarchie zasvěcení, přičemž si „rozumně“ říkala, že proroci sice mluví velice dobře, ale oni sami jsou přece jen „malí bezvýznamní lidé“ a „žít musí právě teď“ v těch okolnostech, které se zformovaly v jejich epoše.

Dá se však nazvat tento způsob existence současné globální civilizace *životem lidí*?

23. března – 23. dubna 1997